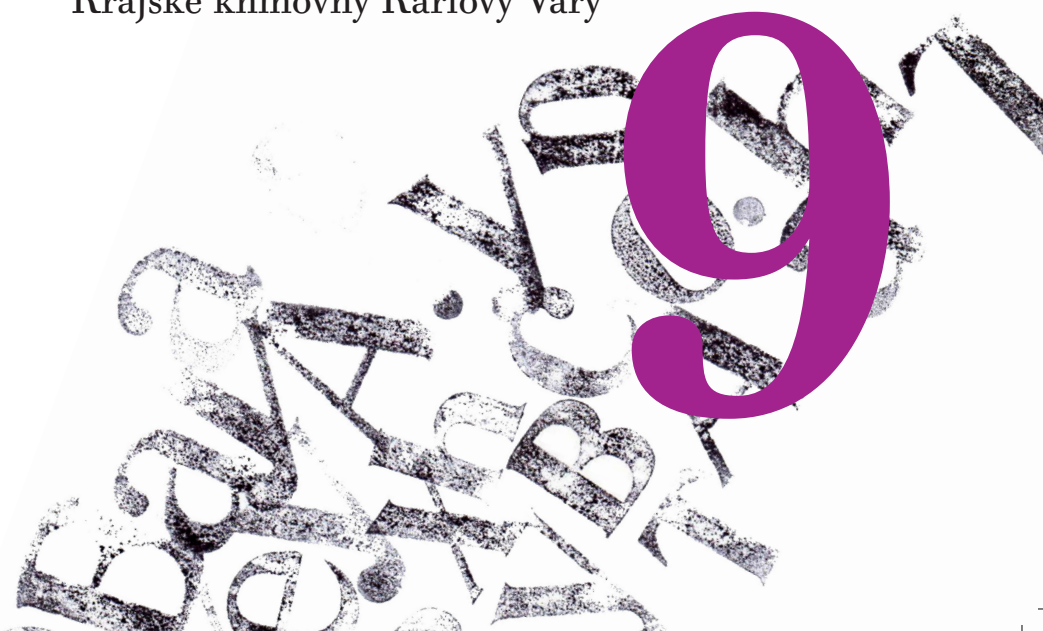

ALMANACH

IX. ročníku Literární soutěže
Krajské knihovny Karlovy Vary

!

T

B

P

ch

1

h

B

,

MOTTO

„Jak srovnat nesrovnatelné? Nesrovnávat. Odpustit si ten tik, to nutkání zvědavosti, umanutou potřebu poměřovat a dle toho se někam řadit, ne-li zařadit. Vždyť lidé se zařazují sami dřív, než je násilím někdo zašuplačí, aby se toho násilí náhodou nedočkali. Samovýběr zásuvky rovný autocenzuře.“

Miloš Urban „Urbo Kune“

foto: Richard Klíčník

SLOVO PATRONA

Děkuji za cennou zkušenost být patronem smysluplné literární soutěže Krajské knihovny Karlovy Vary a za možnost vybrat mezi finalisty ty texty, které mi přinesly největší potěšení. V současné době sedím v porotě Ortenovy ceny a musím říct, že tyto „karlovarské“ povídky, některé vonící muškátovým květem jako karlovarský knedlík, jiné křehké a sladké jako karlovarská oplatka, jsou často chutnější než ledacos z toho, co se přihlásí na Ortena. A o to víc je pro mě čest být patronem karlovarské soutěže, že jsem v Karlových Varech žil ve svém dětství a dospívání, chodil tu do školy a vystudoval gymnázium. Do dalších ročníků literární soutěže přeji nadané autory a porotcům bystrý úsudek při vybírání těch nejlepších.

Miloš Urban / 2016

1

4

VYJÁDŘENÍ POROTY

David P. Stefanovič / V Praze, 25. ledna 2016

Jdeme si za kvalitou...

Dvaatřicet povídek, tolik jsme jich letos hodnotili. Je to, pokud mě paměť neklame, v naší soutěži historické minimum. Kdepak jste, psavci naši milí? Doufáme, že nám nejste nevěrní s jinými! (Leda že jste napsali těch povídek více, to pak směle semeňte po literárním světě!)

Na druhou stranu, přiznáme se, že nás to až tak nebolí. Nízký počet prací nám umožnil se v tradičně kritickém období po odevzdání povídek věnovat také přátelům a rodinám a nebýt výjimečně za podivíny, co se každý rok touhle dobou schovávají s hrnkem kafe za horou vytištěných papírů. Přesto, neradi bychom příště vybírali 10 vítězných povídek z 10 došlých, proto apelujeme na větší účast!

Mrkněme se ale, jak to s tou letošní hromádkou dopadlo.

Kvalita, ne kvantita, to je zlaté heslo, kterého se autoři našťestí drželi. Drtivou většinu povídek jsme si přečetli s chutí a při vybírání vítězů jsme měli práci lehčí než obvykle.

V předchozích úvodnících jsem se několikrát zmiňoval o tom, jak ona osudná schůzka poroty nad podobou sborníku připomíná většinou krvavou bitvu a drsný den na tržišti dohromady. Letos se z mé osobní TOP 10 dostalo do sborníku osm povídek! To je, dámy a pánové, naprosto bezprecedentní situace. Nemluvě o tom, že kolegyně si jich tam elegantně dostala všech 10. Autoři se nám prostě seřadili: dobrý – lepší – ještě lepší, a práci nám maximálně usnadnili. A těm, které si nakonec nepřečtete, chyběl ke štěstí často jenom krůček (a větší rozsah sborníku).

A protože své autorské milášky plácáme po zádech rádi, zavedli jsme letos novinku, a totiž speciální Cenu poroty (dosud byl jeden absolutní vítěz, vybíraný patronem ročníku). Byl to velmi těsný souboj mezi povídkami „Docela se nám líbí“ a „Budižkničemu“, který vedl k vášnivým debatám nad genderem v literatuře i mimo ni. Jedna povídka je velmi „mužská“, druhá naopak „ženská“. Pánové v porotě sice nakonec podlehlí lákání odhalit něžnou část své duše, a „Budižkničemu“ si tak jako první povídka v historii odnese nový vavřík, nicméně drsné výběrové řízení a ještě drsnější závod ve sportovním autáku jsme si v „Docela se nám líbí“ užili (nehledě na gendery) neméně!

Byla to prostě letos radost, takže mockrát děkujeme všem zúčastněným. A nezapomeňte, příští ročník bude jubilejní, desátý! Proto o nás řekněte kamarádům, známým, tetičkám i babičkám, všem, kteří se dosud schovávali před světem ve svém šuplíku... a pojďme to společně pořádně oslavit!

1 2 3 4

STATISTIKA

Celkem přišlo **32** povídek.

8 jich bylo z Karlovarského kraje a **5** přímo z Karlových Varů.

U **8** povídek nebylo místo, odkud autor pochází, uvedeno.

Nejvzdálenější místo, odkud přišla povídka, je **Šumperk**.

Povídky přišly také z Prahy, Kdyně, Brna, Ostopovic,

Staré Boleslavi nebo také z Krásné Hory.

Průměrný věk přispěvatelů je **34** let.

Nejmladšímu autorovi je **15** a nejstaršímu **83** let.

Ženy poslaly **23** povídek, muži **9**.

Průměrný věk žen-autorek je **30** let.

Průměrný věk mužů-autorů je **43** let.

5

6

7

1 2

VÍTĚZOVÉ

1. místo **Theodor Kravál**, 24 let / povídka *Za všechno může Magda!*
2. místo **Hana Rubická**, 20 let / povídka *Pan Zajíc a ztracená Júlíe*
3. místo **Tereza Vlčková**, 19 let / povídka *Bolestná touha*

CENA POROTY

Jana Trhlíková, 51 let / povídka *Budižkničemu*

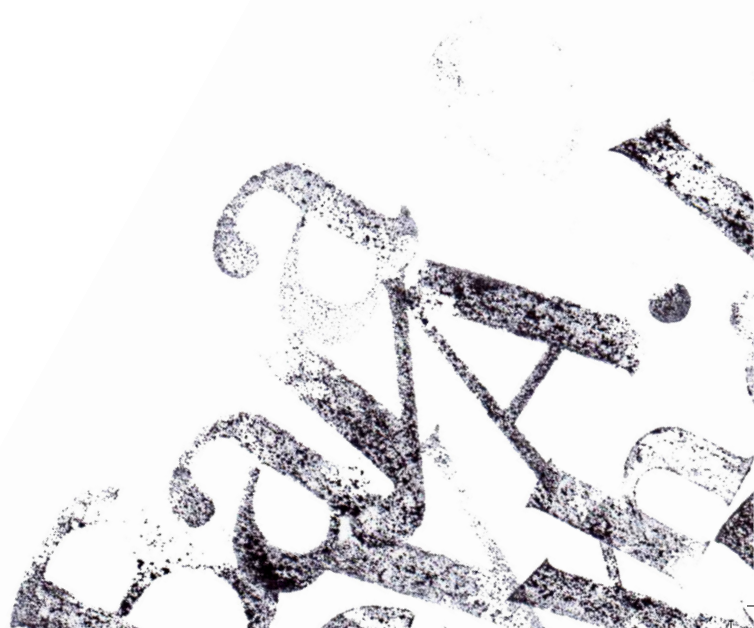
A large, stylized, and textured graphic of the numbers 3 and 4, rendered in a dark, grainy, almost woodcut-like style. The numbers are positioned side-by-side, with the 3 on the left and the 4 on the right. They are set against a light, slightly textured background that appears to be a piece of paper or a card.

OBSAH

Bílí koně, Tereza Příkazská	13
Bolestná touha, Tereza Vlčková	17
Budižkničemu, Jana Trhlíková	23
Docela se nám líbíte, Klára Dvořáková	29
Láska nade vším, Tomáš Lojek	35
Littera scripta manet, Jan Pecka	41
Pan Zajíc a ztracená Júlíe, Hana Rubická	45
Ten brzký čtvrtelní oběd, Vincent B.	51
Touha, Kristýna Tesková	57
Za všechno může Magda! Teodor Kravál	61

2015

Bílí koně / Tereza Příkazská / 27 let

Jmenuji se Tereza Příkazská a narodila jsem se v roce 1988 v Ostrově. Od dětství ráda něco vytvářím a píši, proto jsem také pracovala jako redaktorka dětského časopisu. V současné době působím jako učitelka a vychovatelka na základní škole, kde se snažím rozvíjet dětskou fantazii a chuť k tvorbě.

13

13

Je 9:30 hodin. Přesně. Nebo možná... snad je něco kolem 16, 17 odpoledne. Nevím. Určitě je léto. Nebo každopádně není zima. To záleží na pocitech. Sami jsme si je zaškatulkovali. Potřebujeme vše nějak pojmenovat. Je teplo a všude je světlo. Tak jasné světlo, které naplňuje pocitem klidu. Všechno kolem je bílé. Jsem v domě. V bytě. Ve čtvrtém patře cihlového domu. Nade mnou jsou ještě dvě patra. Vím, kde jsem, ale vypadá to tu tak nějak jinak. Všechno je čisté, světlé. Není tu moc nábytku a na zemi se usazuje prach, nebo spíše popílek. Má takovou světle béžovou barvu, skoro bílou.

Ozývají se rány. Téměř pravidelné, hlasité. Jde to ze shora. BUM! BUM! BUM! Otevřu dveře a jdu podle zvuku. Stoupám po schodech. Všude je světlo, jakoby byl celý dům zalitý sluncem. Vše je čisté a téměř bílé. Je to zvláštní. Mám pocit, že v celém domě nikdo není. Je opuštěný. Nevidím periferiálně. Jenom přímo před sebe. BUM! BUM!

V domě je půda. Ty rány se ozývají z ní. Jsou hlasitější.

Stojím před vysokou bílou zdí. Parkety jsou zde velmi světlé. Vše je tak čisté. Vidím, že se zeď rozpadá. V její horní části je díra. Za ní vidím nebe, asi. BUM! Něco spadlo. Vyděsilo mě to. Padá to z té díry. Cihly? Ne, to si nemyslím. Chci se podívat. Padá to přímo před tu zeď, je to na parketách. Na hromadě. Nějaké kameny? Někdo tu je a ví, že tu jsem taky. Nemám tu být. Mám strach. Musím rychle pryč. Běžím po schodech dolů. Beru je po dvou, po třech. Páni, odkdy tohle umím? Cítím, že běží za mnou. Neslyším ale kroky. Rychle zabouchnu dveře bytu. To bylo těsné. Už se po mě natahoval. Podívám se klíčovou dírkou. Bojím se. BUM. BUM. BUM. Shýbám se, podívám se.

Otevřu oči. Buší mi srdce. BUM. BUM. BUM. Byl to jen sen. Všude je tma. Jsem ve svém bytě, ve své posteli. Černo černá tma. Všude je ticho. Je noc.

Sedím na posteli. Je den. Čekám, jestli to zase uslyším. Tolik světla. V paprscích slunce vidím, jak se víří prach. Vstanu a jdu ke dveřím. Nevím, co mám na sobě, ale vím, že je to v barvách toho, co je kolem mě. BUM! Zase ty rány. Neváhám a jdu přímo nahoru, na půdu. Vím, že tam bude. Nemůžu si pomoci. Chci vědět, co padá. Co vydává takové rány. Jdu pomalu, potichu. Pořád to slyším. V domě nikdo není. Proč mi to nepřijde divné? A jak to, že vím, že tu nikdo není? Prostě to tak je. Jak je vlastně možné, že je tak rychle den? Vždyť před chvílkou byla noc. Nebo ne? S každým krokem, s každým schodem si uvědomuji tu jinakost. Vše je tak, jak má být. Přesto je vše jiné, než bývá. Chci se podívat na své ruce. Než to udělám, ta myšlenka mi přestane připadat důležitá. Tohle přece není náš dům. Nebydlím tu. Přesto tu jsem. ANO. Ovšem. Uvědomuji si, že je to sen. Jsem ve svém snu. Má mysl se probudila do mého vlastního snu a já jej teď mohu vědomě řídit. BUM! BUM! No jistě, ty rány. Když vím, že jsem ve svém snu, bude vše tak, jak já

budu chtít. Je to jen jiná realita, ale je skutečná. Nedá se to srovnávat. Pozor na to.

Stojím před tou zdí. Z té díry padají velké bílé kameny. Bojím se. Chci pryč. Neboj se. Jdi se podívat. Jdu blíž. Co je to? Za tou zdí něco je. Nebe, snad pastviny, louky. Je to krásné místo. Jiné, lákavě tajemné. BUM! Zase to spadlo, přímo přede mě. Přímo z té díry. Jakoby se to kutálelo a pak to spadlo sem, k nám. Odjinud sem. Vidím, že to jsou kamenné koňské hlavy, snad z mramoru.

Něco mi říká. Někdo mi říká. Mé já mi říká, že mám vypadnout. Rychle. Je skoro pozdě, zase tam je. Koutkem oka ho zahlédnu. Černý stín, postava v kápi. Je to jen myšlenka. Utíkej. Běžím po schodech dolů. Po dvou, po třech, tentokrát mi nedělá problém běžet i po čtyřech najednou. Umí tohle někdo z vás? Pospěš si. Ježí se mi chlupy na zátylku. Vnímám jeho přítomnost všemi smysly. Neotáčej se. Dveře bytu jsou tak blízko. Prosím, ať to není jako v těch snech, kdy najednou nemůžeš najít klíče a těsně před, než odemkneš, tě TO dostane, ale ty se probudíš, takže se nic nestane. Uf. Jsem v bytě. Dobře to dopadlo. Probud se. Dělí nás jen ty dveře. Nemůže za ně. Bylo to naposledy, to si slibuji. Už tam nepůjdu. **PROBUĎ SE.**

Mám žízeň a potím se. Je brzy ráno, nebo hodně pozdě večer. Záleží, kdo se dívá na hodinky. Čeká mě ještě pár hodin spánku. To bylo divné. Asi moc koukám na filmy.

Není to film. Je to jiný rozměr reality, kterou si myslíme, že dobře známe. Milý čtenáři, vítej v mé hlavě. Tentokrát již zjistím, co to tam je. Jsem při smyslech a mohu řídit své kroky ve svém vlastním snu. Vím, že se mi to zdá. Je to jako cestování v čase. Takže se nebudu zdržovat rozhlížením. Přece už to tu znám. Podívej se, něco je jinak. Otevírám dvoukřídlé dveře. Ví, že ty víš. Rány jsou pořád slyšet, samozřejmě. Vždyť proto jsem zpět. Čekají na tebe.

Stoupám na půdu. Nemusím spěchat. Držím se zábradlí. Je krásně zdobené, jako na zámku. Vypadalo takhle i předtím? Bylo tu vůbec zábradlí? Mezi kamennými schody v mezípatrech jsou dlaždice poskládané do ornamentů. Uprostřed jsou černé, spíše tmavě šedé čtverce. V bílém domě černé kostky. Vidím tak mlhavě, jako ve snu. To je ironie, jsem přece ve snu.

Vcházím na půdu. Dveře jsou zavřené. Dveře?! Otevřu je. Ve zdi je větší díra. Zvětšuje se tím, jak z ní padají ty kameny. Ale jak by mohla? Otevírá se mi tak lepší náhled za zeď. Co tam asi je? Připadá mi, že je to zakázané. Ale přesto tak lákavé. Tak moc. Za cenu života. Najednou vím, že je to za cenu života. Najednou... nebylo to vlastně až tak najednou... No ovšem, tím se to vlastně vysvětluje. Jsi tu taky, moje já? Není nás tu už nějak moc? Jsme v mé hlavě, ty a já a ty taky. Netvař se tak. To, že jsme uvnitř ještě neznamená, že tě nevidím. BUM!

Jdu nejbliž, jak to jen jde. BUM! Na nikoho nemluv první. Nespadne mi to na nohu? Ne, kameny se kutálejí pryč ode mě. Jeden se přede mnou zastavil. Zvedám ho do rukou. Je tak velký a přesto nic neváží. Otáčím ho k sobě. Ta mramorová hlava koně se proměňuje na kamennou hlavu chlapce. Dívá se na mě.

„Jaké to bylo?“ ptám se.

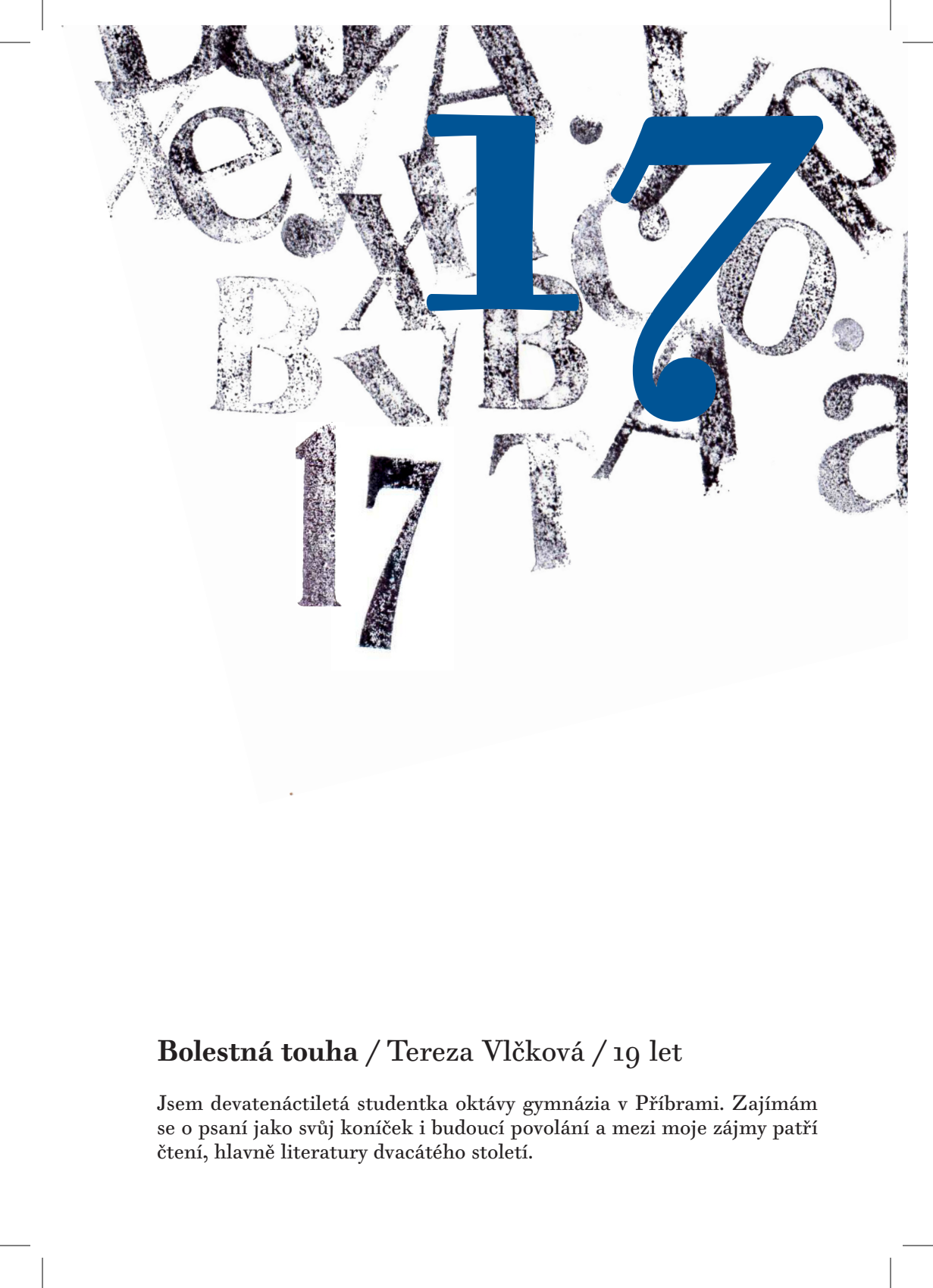
„Strašně krásný...“

Víc neřekl. Něco se stalo a stálo to za to, aby zaplatil nejvyšší cenu. Něco tam za tou zdí, co je tak lákavé a nebezpečné. Jenže, co kdyby to mohlo trvat věčně? Chci zjistit, proč jich tam je tolik. A pořád padají další a další. Neotáčej se. Začínám mít zase strach. Jsem už tak blízko. Musím to přece zjistit. Je tu. Stojí za mnou. Nechávám dopadnout ten kámen, co držím v rukou a rychle utíkám. Držím se zábradlí. I když беру schody po pěti, stejně to není dost rychlé. Mám pocit, že ten stín nespěchá. Není tak rychlý, jak by mohl být. Natahuje se po mně, poznám to. Uteču mu.

Zabouchávám za sebou dveře bytu. Je přímo za nimi. Úplně za nimi. Odděluje nás jen pár centimetrů. Ale jsem v bezpečí. Nebo ne? Probuď se. Nechci se probouzet, mám to pod kontrolou. Probuď se a to hned, už je skoro pozdě. Otáčím se ke dveřím. Podívám se, co je za nimi. Nebudu je otevírat. Kouknou se jen klíčovou dírkou. Nedívej se. Neříkej mi, co mám dělat.

Dívám se do klíčové dírky. ON se do ní dívá také. Dívá se na mě. Ne, to ne. Musím se hned probudit. PROBUĎ SE, PROBUĎ SE.

Už se neprobudíš.

17

Bolestná touha / Tereza Vlčková / 19 let

Jsem devatenáctiletá studentka oktávy gymnázia v Příbrami. Zajímám se o psaní jako svůj koníček i budoucí povolání a mezi moje zájmy patří čtení, hlavně literatury dvacátého století.

Byl to jeden z těch krámků, které na první pohled budily štitivou nedůvěru, nutkavý pocit, který vás nutil přidršet si tašku blíž u těla a s nakrčeným nosem projít co nejrychleji okolo, nebo se možná trochu snažit nahlédnout dovnitř a podívat se, jestli je obchod vevnitř stejně ošklivý, nebo ještě horší než zvenku. Sklo výlohy bylo matné a zapatlané letitými nánosy mastné pouliční špíny. Vlevo dole byla zubatá díra překrytá vetřkými novinami z předminulého roku, kdy byl obchod opuštěn předchozím majitelem. Vnitřek výlohy byl ošuntělý, zašedlý a prázdný, až na plastový poutač s tmavě červenými písmeny, které mohly vyprávět o rudé socialistické éře, která už dávno minula. Cedula hlásala jedno velké slovo: Směnárna – a pod tím menší nápis: směňujeme vše. Náhodnému kolemjdoucímu by na tom malém, bezvýznamném slovíčku, jakým tady bylo slovo vše, nepřišlo nic zvláštního; každý je přešel s letným vědomím, že se to dá na takovém obchodě čekat.

Pokud jste ale věděli víc, ležely na tom jediném slovíčku stovky významů.

Malá, sotva plnoletá dívka se záplavou tmavých vlasů schovaných pod šátkem a kabátem, stanula před obchodem jednoho deštivého listopadového odpoledne. Její tmavě růžový kabátek zářil v šedi ulice jako první jarní květina mezi prasklinami prošlapaného chodníku. Vlasy jí lemovaly obličej v měkkých vlnách a zakrývaly jí bledé tváře. Než se dotkla madla dveří, zhluboka se nadechla pootevřenými ústy. Dotkla se vlhkého kovu a zatlačila. Prosklené dveře se otevřely a ven se vyvalil závan měkkého tepla, které ostře kontrastovalo s lezavým chladem venku. Uvnitř to bylo cítit, ne vyloženě nepříjemně, směsicí vyškrtaných sirek a dohořívajících svíček. Místnost byla malá a šerá, vymalovaná tmavou barvou. Naproti vchodu stály police s knihami a roztodivnými lahvičkami, u kraje potom stálo starodávné vyšetřovací lehátko bez krepového papíru nebo deky. Jeho kolečka byla zabrzděná a jedno se vychylovalo do strany, jako kdyby chtělo odtud pryč.

Naproti lehátku stál dřevěný stůl s křeslem, ve kterém seděl vysoký muž s černými vlasy a tmavým strništěm. Přes svá rozložitá ramena působil velmi hubeně, a když se postavil, aby přivítal nově příchozí, byla jeho výška ještě majestátnější a vzezření elegantnější. Velkýma očima, které vystupovaly z lebky jako reflektory, přešel dívku od hlavy k patě. Pak se usmál.

„Vítej,“ řekl a jeho tvář se změnila mírným, ale přesto potěšeným úsměvem. „Co si přeješ směnit?“

Dívka ztěžka polkla a dodala si odvahy, než promluvila: „Chci...“ odkašlala si, jen rychle, jako kdyby musela ta slova postrčit ven, „chci rovné zuby.“

Muž se usmál o něco šířeji, až téměř vřele. „Ach tak,“ udělal zamyšleně, „aha. Už to vidím. Ano. Ano.“ S těmito slovy se přiblížil, obešel stůl a došel až k dívce. Ta svírala ucho své kabelky a nejistě přešlápla, když se muž zastavil přímo před ní, upíraje na ni své znepokojivě těkající bystré oči.

„Řekni mi, co bys za to všechno dala?“ začal, aniž by z dívky spustil oči. V místnosti bylo šero a ona nedokázala určit, kde – a jestli vůbec – má zornice, jak moc tmavé byly jeho oči. „Dala bys za něj... ledvinu? Oko? Ruku? Vaječník?“

Dívka sklonila hlavu, odvrátila pohled. Když vzhledla, jeho oči byly pořád namířené na její tvář jako jehličky. „Ano, ano, ano,“ zašeptala.

Nadzdvihl jedno obočí ve výrazu zaujetí. „Cítím, jak moc po tom toužíš. Tohle nebude laciné.“ Dívka znovu sklopila pohled, aby se vyhnula tomu jeho, nepohnutému. „Řekni mi, proč ti na tom tak záleží?“

Sevěřela jedno zápěstí druhou rukou. „Podívejte se na mě,“ zamumlala, hledíc všude jinde, jen ne na jeho tvář. „Na první pohled na mě není nic špatně, jenom tohle.“ Mávla rukou ke své tváři. „To kvůli těm zubům, to kvůli nim mi v životě nic nevychází. Kvůli němu jsem ještě nepoznala muže ani lásku, kvůli nim se bojím být jen setkat s novými lidmi.“

Její oči zamrkaly potlačovanými slzami, slzami, které prolévala celé roky. Muž přistoupil ještě o něco blíž a zhluboka vdechl s přimhouřenýma očima. „Cítím to,“ prohodil téměř nezúčastněně, „cítím tvoje trápení.“ Otevřel oči dokořán. „Ale jsi si jistá, že za to můžou jenom tvoje zuby?“

Dívčina ruka sevřela lem kabátku, jako kdyby si chtěla zakrýt nejcitlivější místo přímo uprostřed hrudi. „Jen se na mě podívejte! Já... kvůli nim jsem ošklivá! Kvůli nim mě nikdo nikdy nemůže milovat, kvůli nim se nemůžu nikomu líbit! Copak vám to nepřijde odporné? Nemůžu s tím nic dělat! Nemám peníze a už ani čas!“

Cítil její bolest a vztek, pramenili z hloubi jejího nitra jako horký pramen, probublávali jí mezi nádechy a prosakovali mezi slovy. Byla to husí kůže na jejích pažích, bylo to bolestné štípnutí pláce někde mezi očima a nosem, které tolikrát musela potlačovat po prohozené poznámce, byl to palčivý, horký vztek při pohledu na svou vlastní tvář v zrcadle.

„Opravdu ti na tom hodně záleží,“ poznamenal muž znovu. „Ale jsi si jistá, že by tvoje... společenské trápení nezlepšila spíš nějaká úprava povahy? Nechtěla bys být víc společenská za cenu pozbytí radosti ze samoty? Víc charismatická za cenu, že ztratíš své přátele? Víc přátelská, za cenu že ztratíš schopnost být empatická?“

Zavrtěla rozhodně hlavou, nemusela se rozmýšlet. „Jsou to moje zuby!“ zopakovala rozhodně. „Ničí mi život. Nikdo si nedovede

představit, jak moc to bolí, když vidím pohledy všech těch lidí!“ vyhrkla rozhořčeně.

Zasmál se její paličatosti. „Cítil jsem už tolik lidské bolesti, že ta tvá mi ani nepřipadá výjimečná. Ale dobrá, dobrá. Tak mi tedy sama řekni, co všechno bys byla ochotna za ně dát? Ruku, nohu? Nebo někoho blízkého?“ Znovu se naklonil a vdechl. „Cítím, že miluješ svoje rodiče jako nikoho na světě.“

„Nemám nikoho jiného, koho bych mohla milovat.“

„Ano. Cítím totéž. Rodiče ne, ty nedáš,“ mumlal si téměř sám pro sebe. Pak se trochu pozastavil, zamyslel. „Říká se, že Bůh miluje všechny svoje ovečky stejně a že je stvořil k obrazu svému, tudíž jsou všechny dokonalé. To ale není pravda, vid?“

Odfrkla. Jako kdyby ještě potřeboval ujištění. „Ne,“ zasmála se hořce skrz sevřené zuby. „Všiml jste si, jak někteří lidé nemají nic, co by potřebovali změnit? Že jsou nedokonalí a zároveň dokonalí? Že jim bylo přáno daleko víc? A pak jsou tady lidé jako já.“ Znovu si odfrkla, tentokrát skutečně pohrdavě. „Mám toho daleko víc než většina ostatních. Jsem pokažená. Nepovedená hračka, které nikdy nic nevyjde. Jako kdyby mě načrtl nezkušenou rukou a pak si se mnou jenom zahrával. Jen se podívejte, jak se trápí, jak se pere, ta směšná malá ubožačka!“

Prohlížel si ji s uznalým úsměvem na rtech, nejspíš ho její slova potěšila. „Každý máme něco. Ale máš pravdu. On není neomylný. Každý den dělá chyby, strašné a fatální chyby, které ničí lidem životy. Hraje si s lidmi jako s hračkami a pak je v tom nechá a čeká, jak se s tím poperou.“ Tváří mu problesk vztek, ale byl to jen kratičkový záblesk, protože se hned ovládl a jeho tvář získala opět vyrovnaný, povznesený výraz. „A od toho jsme tady my. My Jeho chyby napravujeme. Ovšem, nic není zadarmo.“

Dívka se hořce usmála. „To já přece vím. Dejte mi cenu vy. Napravte Jeho chyby. Napravte Jeho zhýralost, Jeho odpornou škodolibost, kterou páchá na svých dětech.“

Tvář se mu téměř rozjasnila, úsměv se rozšířil, jeho dokonalé zuby se zablýskly v úsměvu. To děvče ho těšilo víc a víc. Musel uznat, že přemýšlelo. Možná až moc, ale přemýšlelo. A proto se trápilo. Proto už nevěřilo Všemocnému.

„Bolest je součástí každého lidského života,“ řekl jí, „stejně jako touha. A někdy se dají jen velmi těžko oddělit.“

Pootevřela rty v hořké grimase, která připomínala úsměv. „Dělejte, co umíte.“

Založil si ruce na hrudi. „Řekni mi, dala bys mi tedy svou ledvinu?“

„Ano.“

„A co takhle oko?“ Přiblížil se ještě víc, dotkl se hladké kůže pod jejím jasně modrým okem, ve kterém byl jen mizivě vidět strach pod vším odhodláním. Věděl, že jí Bůh dal už dost zkusit. Byla zoufalá a chtěla pomoci. Chtěla ji hned, bez hloupého doprošování, čekání a marných modliteb a proseb, které nebudou shůry nikdy vyslyšeny.

„Ano,“ odpověděla, aniž by změnila výraz.

„Tak tedy oko...“ zamumlal, „to bys dala. A co takhle vlasy?“ Promnul mezi dlouhými prsty s pěstěnými nehty pramen jejích jemných vlasů. „Byla bys raději celý život chodila s holou lebkou?“

Ani teď nezaváhala. „Ano.“

Znovu se ušklíbl. „Ne, ne. Záleží ti na tom tak moc, že to musí být drahé.“ Přejel ji pohledem odshora dolů a rozhodl se. „Chci za to tvou levou nohu. Od prstů po stehno. To je má cena.“

Dívka se nadechla. Rty se jí zachvěly.

„Bereš?“

Pootevřela ústa a teprve v tu chvíli, jako by si uvědomila, proč sem přišla. Jako by si uvědomila svoje příliš velké a křivé zuby, se kterým se narodila, a které ji trápily už od raného dětství i přes roky rovnátek. Jako by si teď znovu vybavila všechny urážky a vtipy, které zakusila. Jako by si teprve teď vybavila všechnu bolest a hořkost, která jí protékala žilami jako krev.

„Ano,“ řekla po chvíli ticha. „Ano, dám vám ji.“

Teprve v tu chvíli muž odtrhl pohled od její tváře. Pokynul jí ke stolu a z šuplíku vytáhl smlouvu společně s kuličkovým perem s velmi ostrým hrotem. Natáhl se po její ruce. Zaváhala, ale pak mu ji podala. Měl velmi studené prsty. Ona také. Natočil její ruku dlaní vzhůru a bodl do měkkého břicha ukazováku. Tiše sykla bolestí, pak ale pochopila a uchopila pero a podepsala. Podepsala vlastní krví smlouvu, která měla opravit to, co Bůh pokazil.

Probudila se na lehátku. Zamžourala kolem sebe a chvíli trvalo, než jí došlo, co se stalo a kde je. Jako první se dotkla své tváře. Přejela opatrně jazykem po zubech, dosud schovaných v ústech. Pak rozevřela rty a dotkla se zubů rukou.

Skutečně. Skutečně, po ošklivě velkých zubech nebyla ani památka.

Vyrovnaly se, zmenšily. Pohled jí padl do zrcadla, které bylo přistavené u postele. Dívka cítila pod prsty rovné, hladké plošky. Její vada, její nedostatek, její velké, odporné zuby se zmenšily, proměnily se. Roztáhla rty do širokého úsměvu a oči se jí zamžily slzami vděku. Pak sklopila pohled a dotkla se levé nohy.

Místa, kde by levá noha měla být.

Nahmatala hrubé stehy, hluboké jizvy ve zvrásněné kůži. Úsměv jí na okamžik poklesl společně s rukou, kterou si ohmatala pahýl. Slzy se vylily z očí jako řeka. Pak se ale znovu usmála.

„Spokojená?“ zeptal se muž s mírným úsměvem a podával jí berle. Přehodila nohu přes okraj lehátka. Berle byly velmi vysoké, musela je snížit. Muž ji pozoroval.

„Tyhle tu zbyly po jednom muži,“ prohodil žoviálně. „Dal všechny svoje zuby za to, aby zase mohl normálně chodit.“

Budižkničemu / Jana Trhlíková / 51 let

Pocházím z Prahy. Vystudovala jsem nejprve Vysokou školu ekonomickou, později Sociologii. V současné době pracuji ve školství, kde se věnuji hlavně výzkumům. Přemíru tabulek a grafů si v posledních letech kompenzuji psaním prózy, především povídek. Od roku 2011 se s nimi pravidelně zúčastňuji literárních soutěží a podařilo se mi v nich získat řadu ocenění. V letošním roce se připojila k literárnímu seskupení Druhá múza, které každoročně vydává almanach povídek. V příštím roce by mi v rámci tohoto almanachu měly vyjít 2 povídky v nakladatelství Beletris.

23

Z předsíně zaslechla podivné štráchání. Bral si bundu. Venku už byla tma. Brzká prosincová tma. Kapky deště bušily v poryvech větru nepravidelně do oken. Světlo v předsíni svítilo matně, takže přes dveře do pokoje pronikal jen uzoučký pruh. Už dlouho mu říkala, ať tam dá silnější žárovku. Neudělal to. Jen málokdy udělal, o co ho požádala.

„Kam jdeš?“ Štěpánka otevřela prudce dveře. Zatvářil se zaskočeně. Snad doufal, že se vyplíží potichu, že si toho nevšimne. Občas to tak dělal. Vypařil se. Beze slova. Na pár hodin.

Jenže teď měl v ruce kufr.

„Pryč,“ odsekl. Navzdory rozložené vysportované postavě v něm bublal vzdor malého dítěte. Zase se vztekalo, slabošsky.

„Jak pryč?“ Upřela na něj přísné oči v kulatoučkém obličejí. Bojovný postoj jako vždy překryl pučící strach, obavy a tíseň. Ty náš malý Napoleonku, smála se jí s oblibou matka. Teď se nikdo nesmál.

„Prostě pryč, odcházím.“ Zdál se netrpělivý. Zdržovala. Každá minuta navíc se mu zdála příliš dlouhá.

Štěpánce zase příliš krátká. „Snad mi to nějak vysvětlíš...“ ještě pořád si myslela, že to má pod kontrolou. Že se to zase nějak srovná.

„Nebavíš mě. Stačí ti tohle vysvětlení?“ Zíral na ni. Cizí hulvátský zkrivený obličej, plný podivné, nekonečné zloby. Zloby chlapa, který měl ramena a koláč buchty, ale nikdy v ničem neuspěl. Vzápětí se k ní otočil zády a seběhl po schodech takovým tím nepravidelným, přibližným stylem rozverných mladých mužů.

Vztekle za ním třískla těžkými bezpečnostními dveřmi. Zvuk se trapně rozlehl chodbou. Naštěstí nikdo nevykouknul. Všimla si, že pár slaměnek z adventního věnce spadlo na zem. Sehnula se, aby je sesbírala.

Do vánoc zbýval jen týden.

V hlavě měla jen jednu jedinou myšlenku. Tohle už neutají.

- -

S bušícím srdcem přikrčená za žaluziemi vyhlédla z okna. Byl pryč.

I s motorkou, kterou mu na podzim velkoryse koupila. Chlubil se s ní na facebooku. Jen to, že mu ji zaplatila, všem zatajil. Ani ona to nikomu neřekla. Proč taky. Malá podsaditá slečna, která neměla na mužský nikdy štěstí, dokud se na seznamce neobjevil Jarda. Svalovec v obleku s veselýma očima. Výsekával jí jednu poklonu za druhou. „Už dlouho jsem se s žádnou necítil tak hezky jako s tebou... ty máš takové zvláštní kouzlo... Přiznej se, že jsi mě očarovala.“

Bylo to kouzlo. Muselo být. Zpočátku mu nevěřila. Usmívala se jeho lechtivým, občas trošku prostoduchým řečičkám. Bavila se, ale držela se při zemi. Racionální ženská. Ostatně ...měla doma zrcadlo. Jenže... pak ji jednou držel za ruku v obchodním centru, díval se jí přímo do očí. „Myslel jsem, že se už nikdy nezamiluju...“ Hlas se mu chvěl touhou a s ní se houpal celý svět. Houpal se a houpal. Vzniklo mezi nimi něco

zvláštního, jedinečného, fascinujícího. Byla si tím jistá. Připadala si najednou živá. Stejně živá jako všichni kolem.

Pochlubila se jeho fotkou doma i v práci. „Štěpánko. To přece nemyslíš vážně,“ vydechla mamka rozpačitě.

„Copak láska nemá spoustu podob? Copak mě nemůže někdo milovat? Nemůžeš mě podpořit, aspoň jednou, jedinkrát?“ upřela na ni prosebné oči. Po lesklém, jakoby oteklém obličejí naskákaly červené fleky.

Úzké rty se stáhly. „Ty víš, že to s tebou myslím dobře.“

„Vůbec tomu nerozumíš. Nikdy si mi nerozuměla.“ Byla rozhodnutá si ho vybojovat. Nenechat si ho vzít. Nikým. A tak si ho nastěhovala domů, opečovávala ho, oprašovala. A byla strašně šťastná.

-
Těžko říct, kdy se ta růžová mlha rozplynula. Jestli to bylo tehdy, když jí požádal, aby za něj zaplatila alimenty, nebo když jí exekutor zabavil televizi a počítač a ona zaboha nemohla najít ty zatracené účtenky... nebo když mu to celá zděšená líčila do telefonu a zjistila, že ji schválně nevaroval.

Jenže, copak to mohla někomu říct? Přiznat, že je blbá, neschopná, neúspěšná? Že o ní žádný normální chlap nestojí? Všichni kolem vyvěšovali na web fotky mimísků z ultrazvuku, stavěli ekologické baráky, cestovali. Byli šťastní nebo se tak aspoň tvářili. Děkala to taky tak. Předstírala, že je šťastná a úspěšná. A někdy i byla. Milovala Jardu a měla ho. Patřil jen jí. Tedy většinou...

Naproti na baráku svítily nepravidelně roztroušené vánoční svícny. Zdálo se, že je jich méně než jindy. Nesnášela vánoce. Nucené zastavení, které vyvolávalo mnohem víc otázek než odpovědí. Tentokrát žádné vánoce nebudou, ani žádné zraňující dárky, které by jí v celé nahotě ukázaly, jak málo je důležitá, jak o ní nikdo nepřemýšlí, neví, kdo je a co vlastně chce.

Kdo je a co vlastně chce? Potlačila pocit, že to nikdo nemůže vědět, protože ona sama to netuší. Dávno se ztratila v podivné motanici lží a polopравd. Stala se klamavou reklamou, karikaturou štěstí a úspěchu. Nejhorší variantou sebe sama. Zoufale prázdnou.

-
„Ahoj, mám pro tebe ty perníčky, zastavím se za chvíli.“ Ozvala se Nataša, kamarádka z práce. Ve sluchátku zněla vzdáleně koleda. Perníčky. Sakra. Úplně na ně zapomněla. Rozhlédla se zděšeně po pokoji. Nebylo tam nic, co by byť jen vzdáleně připomínalo štědrý den. Představila si její obličej. Říkal, ty naše malá chudinko. Ucítila podivné chvění. Realita se k ní blížila, bez smilování, jak vzdálené dunící zemětřesení. Nebyla připravená. Potřebovala ještě chvíli. Ještě jednou je oblafnout, oddálit nevyhnutelné. Seběhla do sklepa pro krabici s ozdobami. Přitáhla stromek z balkónu. Úplně na něj zapomněla.

Osaměle si tam schnul. Voda v misce se dávno vypařila. Odřízla spodní větev a zasunula ho do podstavce. Na rukou jí ulpěla troška smůly. Jak přízračné. Hodila na stromek řetěz se světýlky a zapojila do zásuvky. Stihla to těsně před zvoněním.

„Zdobíš sama? Kde máš Jardu?“ Nataša vešla do pokoje a zvědavě se rozhlídla.

„Musel ještě pro dárek,“ usmála se tajemně. Znělo to tak přesvědčivě, že tomu sama skoro uvěřila.

„No jo. Ty se máš. Já už si raději objednávat dárky sama. Je to záruka spokojenosti. Tak šťastný a veselý.“

Osaměla. Stromek svítil. Zdálo se, že se svět trošku srovnal, posunul se skoro do normálu. Třeba zazvoní. Omluví se. Vždyť jsou vánoce. Vytáhla dvě porce kapra z mrazáku.

„Ahoj. Chtěla jsem ti popřát... Hezké vánoce. A zeptat se, jestli se nechcešavit... na kapra.“

„Nechci. Tentokrát je to definitivní. Čekáme s Marií dítě.“ Zahuhlal neochotně do sluchátka.

„S Marií?“ To jméno občas padlo. Myslela si, že to není nic vážného...

„A z čeho chceš žít? Vždyť nic nemáš. Jen dluhy.“

„Nejsi jediná ženská, která má peníze. Myslíš si, že jsem nějaký tvůj slouha, mopslík, který bude skákat, jak ty pískáš? Poslušně vrtět ocáskem? Já už nechci. Navíc, jak jsem řekl, čekáme dítě.“

Žaludek se jí sevřel. Nedokázala si představit, že je konec, konec všeho. Co vlastně zbude, z ní samotné? Kde je ta schopná, energická ženská, kterou všichni v práci uznávají, váží si jí. Ta, co je nad věcí, bere všechno z humoru a ví si vždycky rady?

„Třeba bychom to mohli zkusit ještě jednou. Vzala bych tě zpátky... a dítě...mohli bychom si pořídit svoje... vždyť víš, že jsem dítě vždycky chtěla...“

„Ty seš fakt tragická.“ Zasmál se. Pak už bylo v telefonu ticho.

Vyšla na ulici. Nikdo tam nebyl. Všichni seděli u svých stromečků a televizí. Procházela se sem a tam po chodníku. Po tvářích jí tekly slzy. Na louži se udělal malý škraloup ledu.

„Co se stalo?“ Vyděsila se mamka jejího hlasu v telefonu.

„Víš Jarda, Jarda... jak jsem mu koupila tu motorku...byl ještě něco shánět. Někáký speciální dárek pro mě. Prý se mu to na náledí smeklo. Je v nemocnici.“

„A je to vážné?“ Znělo to zvláště, váhavě pomalu.

„Asi ano.... Je v kómatu. Já... jedu teď za ním.“ Zaseptala tiše.

„Ty to zvládneš. Ty jsi naše statečná holka. Vždycky jsi všechno zvládla.“

Zavolej nám hned, až budeš něco vědět... a přijed pak k nám, ať nejsi doma sama.“

„Jasně. Díky moc.“ Bylo to zvláštní, cítila smutek a tíhu, jakoby její slova právě vytvořila skutečnost. Představovala si, jak ho po Novém roce pohřbí. Důstojně a elegantně. Muže, který ji miloval a ona jeho.

A spolu s ním pohřbí i sebe. Tu nepovedenou, zmršenou variantu.

A pak začne znovu.

29

Docela se nám líbíte / Klára Dvořáková / 39 let

Se soutěžemi nemám zkušenosti. Psaní je můj koníček.

Když píš, připadám si jako malíř před bílým plátnem - je jen na mně, co vznikne. Baví mne ta moc, kterou jako autor mám – ovládám životy svých postav, jejich cíle, možnosti i sny. A skutečným lidem přitom nehrozí nebezpečí.

„Docela se nám líbíte, mladíku,“ ředitel mezinárodní firmy mne uznale poplácává po rameni. „Pokud souhlasíte, přistoupíme k poslednímu kolu výběrového řízení. I když, jak jsem již naznačil, je poněkud neobvyklé.“ Jak bych mohl nesouhlasit? Říkám si. Po téhle práci musí toužit každý. Vymýšlet počítačové hry, šéfovat nové divizi. Vlastní kancelář s dveřmi místo umrněného fleku u stolu 1x1 metr s dvaceti dalšími lidmi...

A ještě ten královský plat! Ten je na tom vůbec nejlepší!

„Tak, co říkáte? Přijdete zítra?“

„Přijdu. Určitě přijdu,“ odvětim horlivě. Vzápětí si uvědomím, že jsem to s tím nadšením přehnal. Měl bych si udržovat alespoň trochu odstup a tvářit se, jako bych takových nabídek dostával alespoň pět do měsíce.

„Zní to...hmm...docela zajímavě,“ dodám.

„Dobrá tedy. Zítra vás čekáme na okruhu,“ ředitel mi podává ruku a odchází.

Na jakém okruhu? Evidentně jsem něco přeslechl. Zachytím oči personálního, který se mnou zůstal v místnosti sám.

„Přesnou adresu a čas vám zašlu do emailu,“ doplní a také mi podá ruku:

„Těšilo mne, pane Fialo.“ Personální se otáčí a odchází.

„Počkejte, čeho se týká to zítřejší kolo?“ vyzvídám.

„Projedete se tak trochu autem. Ale více vám teď říci nemohu.“

Budou nás zkoušet z řízení auta? Tak to je fajn! Jestli v téhle firmě vybírají ředitele podle toho, jak umí řídit, mám to místo v kapse. Nejraději bych zařval vítězný pokřik. Ještě před pár lety jsem jezdil závodně. Jestli něco umím, tak řídit auto. Žádná zatáčka není moc prudká, žádný cíl dost daleko. A pokud budeme jezdit časovky, tím lépe!

Jdu domů výborně naladěm. Přemýšlím o barvě židle, na které budu sedět ve své nové kanceláři. Maluji si, jak vybírám sličnou sekretářku a tepu podřízené. Doma jsem ještě zkontroloval email od personálního a až do noci snil své představy.

Druhý den jsem se dostavil na okruh, jak bylo dojednáno. Překvapilo mne, že tu nejsem sám. Napočítal jsem minimálně dvacet dalších lidí. Budeme jezdit závody? Poprvé jsem zapochyboval. Co když všichni jezdili okruh...? I když tenhle ten hubeňour na to nevypadá a tenhle starší pán také ne.. Třeba mám fakt kliku a můj koníček mi vynesle flek snů.

Ředitel HR se postavil na schody pod diváckou tribunou. Všechny nás přivítal a pokračoval: „Možná se divíte, proč jsme se sešli zrovna tady, a ptáte se, co se bude dít“ udělal dramatickou pauzu. „Jak jsem již naznačil, budete řídit auto. S vámi ve voze pojedou spolujezdec. Ten pak jízdu vyhodnotí a výsledky předá mně a panu řediteli. Jedinou

podmínkou je projet všemi kontrolními body a nejpozději do hodiny být zpátky. Kdo dojde do cíle později, bude diskvalifikován a automaticky vypadává z výběrového řízení. Všichni rozumí?“

Myslím, že mi spadla čelist úžasem. Závody ve městě. Pak si uvědomím, že se hlásím na šéfa divize s počítačovými hrami. Tak možná chtějí zjistit, jak budeme kreativní a hraví...Jupí!!

„Vyhrává ten nejrychlejší?“ zeptám se pro jistotu.

„To jsem neřekl,“ odtuší HR ředitel a odměřeně pokračuje: „Naši top manažeři vidí v řízení vozu značnou symboliku a odraz vašeho budoucího chování v manažerské pozici. Jak se zvládnete vypořádat s volantem, tak se budete umět vyrovnat s vedením společnosti.“

Moc jsem jeho vysvětlení nerozuměl. Ale proč ne. Jejich firma, jejich boj. Je super, že polovina „uchazečů“ jsou naši spolujezdci. Konkurence se tak ve vteřině scvrkla na polovinu. Samé dobré zprávy!

Ale kde jsou auta?

Nikdo nic neřekl. Rozdali nám mapky s vyznačenými kontrolními body. Nic zvláštního. Sice jsem čekal jízdu po okruhu, ale co. Trasu celkem znám – část je centrem, část po okraji města. Je tam pár jednosměrek a jedno zúžení, ale jinak nic extra. To dám bez problémů.

Pak předjela auta. Nechtělo se mi věřit vlastním očím. Místo očekávaných firemních služebáků s vyčvachtanou spojkou, najela luxusní auta všech možných značek – Lamborghiny, BMW, Porche, Mercedes, Maserati... Každé z nich v ceně několika mega... Zhmotnění mých dětských i dospěláckých snů se tu řadí v jednom šiku a jede spanilou jízdu po okruhu. Tímhle pojedeme? Život je super!

Každý z nás uchazečů si losuje auto a spolujezdce. Nořím ruku do sáčku a vytahuji si Lamborghiny. Mohlo to být lepší, ale i horší. Těším se. Chlapa v červené bundě – svého spolujezdce - neznám. Podává mi desky. Je na nich lejtstro. Naznačuje, že je mám podepsat. Poprvé jsem začal mít dojem, že je něco špatně. Tak to ne, tohle už tu jednou bylo. Beru desky do rukou a lejtstro si čtu. Dozvídám se, že auto není pojištěné a že se podpisem zavazuji, že veškeré škody, které případně způsobím, nahradím. Ze svého.

„Si děláte srandu, ne?“

„Ne, neděláme. Jste ochoten přijmout toto riziko?“ ptá se mne můj spolujezdec a ukazuje na desky.

„Nejsem,“ odpovím, „ale mám jinou možnost?“

„Máte,“ odvěti muž. „Je to na vás.“

Rozhlédnu se po ostatních. Dva muže vidím odcházet. Předpokládám, že odmítli podepsat. Ostatní naskakují do aut a začínají túrovat motory. Jsem baba, abych se bál vyjet s bourákem? Určitě je to jen bouda. Nejsou magoři. Auto pojištěné je a na mne tady hrají divadlo. Nejsem srab ani blbej. Podepisuji prohlášení a nastupuji do vozu.

Spolujezdec se usadí a šmoulá do desek spoustu věcí.

„Co to píšete?“ ptám se ho.

„Čas, jména, auto a tak..“ odpoví.

Je divnej, snad bude cesta brzy za námi. Zkousím sešlápnout plyn.

„Hnnnn....hnnn...“, odpoví auto okamžitě na můj lehký dotek. V tu chvíli mi naskočilo všechno, co znám z dráhy. Koncentrace. Šteluji zrcátka, nastavuji volant, sedačku, zkouším, co jde, seznamuji se s vozem.

Než vyrazím, musíme být kámoši.

„Můžeme?“ ptá se spolujezdec.

„Můžeme,“ odvětim.

Spolujezdec zapnul stopky na svých sportovních hodinkách.

Vyrazíme. První část trasy mám v hlavě. Provoz ve městě není nijak silný. Hraji si s autem, zkouším, co silný motor dovede. Je to jiné než u závodáků, i když jak v čem... Do trasy mi vběhl pes. Flekuji.

„Zatracenej vořech!“ zakleju. Podařilo se mi těsně vyhnout. Všechno je v ouklendu. Ještěže jsem si auto otestoval před startem. Nechtěl bych toho motorovýho fešáka odřít. Jen lak by stál několik mých platů.

Spolujezdec utrousil: „To se vám povedlo..“ a udělal si poznámku do desek.

„Dostanu kladný body?“ zkouším navázat konverzaci.

„Tak nějak. Umíte se pohotově vyrovnávat s nečekanými událostmi.

To se cení...“

„Za co je nejvíc bodů?“

„To vám nemohu říci,“ spolujezdec se tváří tajemně: „porušil bych pravidla výběrového řízení.“

Před námi je zácpa. Vím kudy ji objet. Je tam sice zákaz, ale kontrolní body zvládnou všechny a naženu čas. Je rozhodnuto. Vyrazím. Za chvíli za sebou vidím modrý maják policajtů. „Do prdele!“ Chvilí přemýšlím, že bych jim ujel. Nic jsem nepil. Nestojí to za to.

Pár minut se vymlouvám, ale pak čistě z důvodů úspory času, vyplážnu pokutu v plný cenový z peněženky. Vyslechnu si kázání a varování, že jestli mne dneska ještě jednou načapají, vezmou mi řidičák. To trochu přehnali, ne? Říkám si, ale jsem rád, že můžu a pokračovat v trase. Nakonec, můj ředitelský plat mi to bohatě vynahradí. No, ne?

„Kolik bodů mi strhnete za pokutu?“ zjišťuji u spolujezdce.

„Proč myslíte? Situaci jste vyřešil. Jste ochoten riskovat. Pokuta není konec světa. Takže spíše připisuji.“ Spolujezdec vypadá, že si jízdu užívá.

„Tady odbočte vlevo,“ říká mi.

„Co je to za blbost?“ tady mám jet podle mapy rovně.

„Je to na vás,“ odvěti a dál si čmárá do bloku.

Chce mne rozhodit? Měl jsem odbočit? Co když ví něco, co já nevím? Nebo mne má odvést z trasy a jen kontroluje, zda se držím cíle? Dívám se do mapy. Jedu správně. Myšlenky se mi honí hlavou a nedávám pozor

na cestu. Málem jsem přejel babu na přechodu za křižovatkou. Naštěstí jen málem. Přidávám plyn. Tohle musím vyhrát!

Dal jsem pár myšek, předjel kde koho. Omezení rychlosti ve městě jsem neřešil. Nakonec u manažera všechny zajímá jen výsledek a nikdo se neptá, jak cíle dosáhl. A já chci být manažer. S vlastním kanclem, vysokou židlí a sekretářkou!

Vyjeli jsme z města. Silnice jsou tu volné a dá se nahnat čas. Chvillemi zapomínám na toho chlapa s deskama, co si furt něco píše. Do cíle je to pár kilometrů. Kontrolní body mám všechny. Věděl jsem to. Pohodička! Projedu pravotočivou zatáčku a najednou – uprostřed vozovky - dítě! Všechno se smrskne do jedné vteřiny. Brzdím! Dítě má v ruce lopatičku a kyblíček. Vysypává kyblíček na hromádku písku na silnici a lopatičkou se v něm přehrabuje. Uhnul jsem do protisměru jen díky instinktům a skvělým brzdám zánovního vozu. Fuj! Zajíždím ke kraji. Moc o tom nepřemýšlím. Automaticky zapínám blinkačky. Cítím, že se klepu. Vybíhám z auta a při tom zaslechnu spolujezdce:

„Dítě! Tam nemělo být dítě! Jen ten písek...“ chlap je v šoku.

Nerozumím. Jaký mělo/nemělo. Beru dítě do náruče a prchám s ním ze silnice. Chvilku po té se prožene místem zlaté BMW jednoho z mých soupeřů. „Sakra!“ Mám chuť dítě hodit do trávy a nasednout zpátky do auta. To si ho nemůžou hlídat?

Bezradně se rozhlížím, komu drobka předat. Přibíhá nějaká ženská a bere mi dítě z rukou. „Tomášku, kam jsi mi to zase utekl?“ Mě si vůbec nevšímá. Žádné promiňte ani děkuju.

„Byl na silnici,“ ucedím a běžím zpět ke svému autu. Zaslechnu jen: „Co to slyším, Tomášku, vždyť víš, že tam si hrát nesmíš...“

Nasedám a zapínám si pás. Chlap vedle mě furt opakuje: „Dítě tam být nemělo. Jen písek!“

Blíží se další soupeř. Ferrary. Sakra! Ale co to? Špatně to odhadl, chtěl se vyhnout písku a zajet do protisměru jako já, ale pak viděl, jak tam stojím a strhl volant ke druhé straně. Auto dostalo smyk a hodilo ho to rovnou na zídku u silnice. Tak to se chlapec prohne, jestli s tou pojistkou nekecali. Předek auta má na šrot. Řidič je naštěstí celej. Právě vylézá z auta. Řve na svého spolujezdce. Tak u toho být nemusím. Kdyby tam bylo to dítě, je po něm.

Můj parták vypadá, že to nedává. Křečovitě se drží pásu a těká očima.

„Co je? Do konce zbývá jen pár kiláků. To bude dobrý.“ Utěšuju ho. Už si nic nepíše, jen pokračuje ve svém monologu: „Je to čím dál horší! Co tam bude příště? Mrtvola?“

Jen to dořekl, vidím vpravo od nás v poli havárku. Napadá mne, jestli to všechno není jen zinscenované divadlo. Trochu moc náhod najednou. Chce se po mně, abych to objel a dal dobrý čas nebo abych zachraňoval lidi? Mám velkou chuť nic neřešit. Mí soupeři místo zjevně minuli

(nikoho tu nevidím) a řítí se za vítězstvím. Sakra! Proč zrovna já musím být takový trouba.

„Nezastavujte, vykašlete se na to. Za tohle body nedostanete,“ radí mi vynervovaný spolujezdec: „Tohle nebylo v plánu. Někdo jim nakonec zastaví. Určitě to zvládnou,“ tlačí na mne: „Za chvíli to bude hodina... Diskvalifikují vás..“

„Tady nejde o body, ale o život. Třeba potřebují pomoc...“ odvětim a spěchám k havarovanému autu.

Spolujezdec také vystupuje. Pohybuje se opatrně – jakoby čekal útok nebo třeba výbuch. Vypadá směšně.

Dobíhám na místo. Manželský pár zhroucený na palubce totálně zničeného vozu. Hledám pulz. Snad jsou jen v bezvědomí. Volám sanitku. Podle instrukcí telefonního operátora kontroluji životní funkce, obvazuji krvácející rány a čekám, až si pro ně přijedou. Cítím pach spálené kůže, krve a benzínu. Je mi z toho zle. Přijíždí sanitka. Ptají se, jak tu leží dlouho. Nevím. Tuším jen, jak dlouho jsem byl u nich já a kolik aut projelo bez zastavení.

Vracím se do vozu a teď už beze spěchu dojíždím do cíle. Čekáním na sanitku jsem vymezený čas jedné hodiny bezpečně překročil. Přesto mám dobrý pocit. Sanitáci říkali, že to ti dva díky mně přežijí.

V cíli jsem zaparkoval Lamborghiny, odevzdal klíčky spolujezdci, který se pořád ještě třásl, přestože měl teplou červenou bundu stále na sobě.

„Sbohem,“ řekl jsem mu. S ostatními se ani nerozloučil. Neměl jsem chuť. Podíval jsem se na své špinavé ruce od krve a prohodil: „Jdu si dát sprchu. Doporučuju ti udělat totéž.“

Že mu tykám, ho nepřekvapilo. Po tom, co jsme spolu dnes prožili. Jen kývnul hlavou. Jestli souhlasil, nebo zdravil, nevím. Možná obojí.

Doma jsem se osprchoval, vyndal pivo z ledničky a zapnul zprávy. Zrovna dávali rozhovor o vysoce nestandardních výběrových řízeních v zahraničních firmách. Prý škatulkují lidi podle toho, jak kdo řídí auto. Na poli u té havarované káry stojí zády ke kameře chlapík v červené bundě: „Už se na to nemůžu dívat. Takhle to dál nejde. Dnes to bylo živé dítě místo písku, co to bude příště? Mrtvola?“ I přes digitálně pozměněný hlas slyším jeho rozčilení...

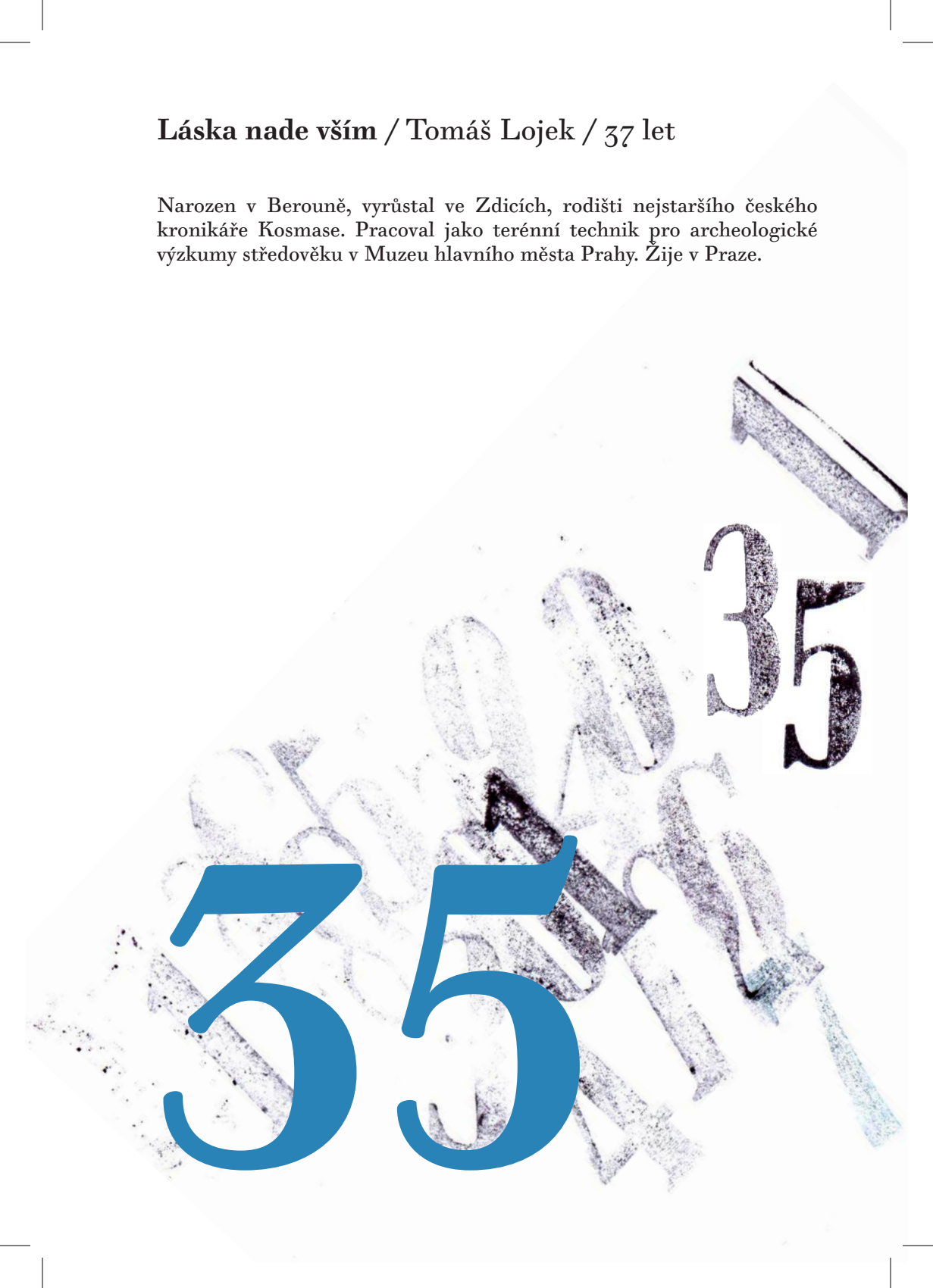
Zvoní mi telefon. Volá HR ředitel: «Pane Fialo, je mi to líto, ale musím vám oznámit, že jste byl díky překročení časového limitu, diskvalifikován.»

«I když jsem zachránil cestou dítě a dva lidi?» divím se.

«I tak, pane Fialo. Znáte to - u manažera všechny zajímají jen výsledky a nikdo se neptá, jak jich dosáhl....»

Láska nade vším / Tomáš Lojek / 37 let

Narozen v Berouně, vyrůstal ve Zdicích, rodišti nejstaršího českého kronikáře Kosmase. Pracoval jako terénní technik pro archeologické výzkumy středověku v Muzeu hlavního města Prahy. Žije v Praze.

35

„Víte asi tak,“ řekl. „*Pouze jediná věc na světě nás dokáže zbavit tíže a bolesti života...*“

„Jaká?“ zeptala se.

„*Tou věcí je... láska,*“ odpověděl s mírným nánosem patosu. Pomohl si citátem ze Sofokla. Doufal, že to žena na barové stoličce po jeho boku nepozná. Žena přikývla, zadívala se před sebe na pult a prstem několikrát přejela po okraji sklenky s pitím. Mlčela, ale usmívala se.

„Lidé si málo uvědomují, kam až sahá jejich samota,“ pokračoval slovy filozofa Francise Bacona a naklonil k ní hlavu. „*Dav neznamená společnost. Tváře jsou pouhou vitrínou plnou obrazů a vodopád slov jen zvučícím cimbálem, chybí-li... láska.*“ Mírně si ten výrok upravil po svém. Nepamatoval si ho přesně a moc mu nerozuměl, nicméně usoudil, že to znělo působivě. Cítil se dobře. Měl na sobě drahý lesklý oblek šitý na míru, který mu perfektně sedl, což mu dodávalo sebevědomí. I ona vypadala v krátkých růžových šatech na ramínka fantasticky. Pomyslel si, že díky nalíčení vypadá asi i mladší, než ve skutečnosti je.

Přejel jí prsty jemně po předloktí, ale ona ruku rychle odtáhla. Seděli U Malého Glena na Malé Straně. V podniku zbylo posledních pár hostů. Tu a tam sem zašel. Měl rád zdejší kosmopolitní atmosféru a v suterénu starého barokního domu se navíc každý týden pořádaly bluesové nebo jazzové koncerty.

Napil se z vysokého štíhlého poháru piva a lokty se opřel o barový pult. Nikdy dřív si nevšiml, kolik bylo v té zakouřené místnosti s nízkým klenutým stropem dřeva. Bar, dřevěné stoly, židle, obklady stěn, parkety. Nad prostředním oknem do ulice visela dřevěná obličejová plastika černošského jazzmana se zlatou trubicí.

„Jste v životě spokojená?“ zeptal se náhle.

Pobavilo ji to.

„Zkuste hádat.“

„No tak dobře,“ odvětil a napil se piva. „Říkala jste, že jste vdaná, je to tak?“

Místo odpovědi zvedla ruku a ukázala mu prstýnek. Pokýval hlavou.

„Neurazte se,“ řekl, „ale... jak vás tak sleduju, domnívám se, že vám to v manželství asi moc neklape.“

Když zmlkl, cítil, jak znejistila. Trochu sebou na barové stoličce zavrtěla a objednala si u číšníka ještě jeden drink.

„Jste snad telepat?“ zeptala se.

Prohlížel si její dlouhý štíhlý krk a náhrdelník ze stříbrných perel. Přemýšlel, jak pokračovat.

„*Manželství je jako přístřešek,*“ vzpomněl si na Buddhu. „*Při každé bouři do něj trochu zateče.*“

„Hm, a podle čeho usuzujete, že jsou bouřky a do mého přístřešku zatéká?“

„No. Je hluboká noc a vy neležíte doma pěkně v posteli vedle manžela, ale popíjíte drink sama s cizím chlapem v tomhle podniku.“

Čekal, co odpoví, ale mlčela, a když před ní číšník položil další drink, rychle se napila. Usoudil, že je načase opět zvolnit. Stejně jako některý román, film, nebo zápas hokejové extraligy mohou být i někteří lidé předem prokouknutelní. Nerad by si to teď něčím pokazil. Za číšníkem v košili a kravatě, který zíral do notebooku, a ostrá namodralá zář obrazovky se mu vpíjela do obličeje, stál osvětlený obloukový regál s tvrdým alkoholem. Dostal chuť se něčeho napít, ale ovládl se, nechtěl nic riskovat.

„Víte, vy máte velice zajímavé oči,“ změnil najednou téma.

„Z očí se o člověku dozvíte všechno, co potřebujete. Je to skutečné okno do lidské duše.“

„A co vidíte u mě?“ poposedla si a podívala se mu do očí.

„Vaše jsou hnědé a... hluboké. Každý muž musí mít zatracený problém, aby se v nich neutopil,“ řekl procítěně. „Jste velice sympatická žena, o tom není pochyb. Snadno se sprátelíte, ale zároveň si držíte odstup. Nepustíte si do svého srdce každého.“

„Budiž. A dál?“

„Měla byste víc důvěřovat své intuici,“ vymýšlel si. „Pokud je vám s někým... dobře, neváhejte. Nebraňte se. Naslouchejte své intuici a ne rozumovým klišé.“

Zavrtěla hlavou a přitom se zatvářila rozpačitě a částečně pobaveně.

„Krásná žena jako vy si nezaslouží, aby zůstala dnes v noci tak... sama.“

Všiml si, že v dlani křečovitě sevřela sklenici, až jí zbělely klouby dlouhých štíhlých prstů. Napadlo ho – teď mi ji rozbije o hlavu – ale neudělala to.

„Nemějte strach,“ pokračoval. „Chápu vás, nemusíte si nic vyčítat. Víte, *manželské břítně je tak tíživé, že někdy jsou třeba tři, aby ho unesli.*“ (Alexandre Dumas ml.)

Opatrně poposunul svou barovou stoličku blíž k té její. Seděla napjatě, bez hnutí a poslouchala ho.

„Hnědoocí lidé potřebují lásku světlookých lidí jako sůl,“ řekl a opatrně odsunul tenounké ramínko jejích šatů a políbil ji na rameno a pak výš na krk. Neucukla. Cítil její parfém i to, jak jí v žilách na krku pulzuje krev. Zpřímá na něj pohlédla. Připadalo mu, že něžně, vděčně, ale snad to bylo jen proto, aby se přesvědčila, jakou barvu mají jeho oči. Pak sklouzla z barové židle a uchopila malou lesklou kabelku.

„Musím si odskočit, omluvte mě,“ prohodila nejistě a odkráčela na chodbu ke schodišti do suterénu, kudy se scházelo k toaletám.

Konečně se mohl trochu uvolnit. Dneska to šlo dobře. Cítil, že hvězdy nad Prahou jsou mu nakloněny. U vysokého mlčenlivého číšníka za barem si objednal ještě jedno pivo. Věděl, že jakmile se překonají počáteční zábrany a on začne, půjde to už samo a možná líp, než by čekal. Napil se piva. Zaváhal, pak rychle sáhl do kapsy u košile a s ulehčením nahmatal prášek na povzbuzení. Ale třeba ho dneska ani nebude muset, cítil se najednou plný energie a chuti do života.

Když se vrátila, zeptal se: „Půjdeme?“

Kupodivu se na nic neptala a přikývla. Rychlými doušky dopil zbytek piva a požádal číšníka o účet. Když zaplatil, pomohl ji obléci kabát. Potom jí položil ruku na záda a ona se hned vydala ke dveřím na chodbu, jako by stiskl mezi jejími lopatkami nějaké tajné ovládací tlačítko. Společně vyšli ven do světél Karmelitské ulice. Věž a kopule kostela svatého Mikuláše vrůstaly do tmavého nebe. Zamířili vlahou sobotní nocí na Malostranské náměstí, aby si vzali taxík.

Ráno se probudil jako první. Zív a posadil se. Bolelo ho celé tělo. Cítil se rozlámáný jako po těžké fyzické práci. Ona na posteli vedle něj ještě spala. Ležela na boku tváří ke stěně a tiše oddechovala.

Vstal a nahý odešel nejdřív na záchod a potom do koupelny. Tiše za sebou zavřel dveře. Rozsvítil a podíval se na sebe do zrcadla. Černá nepoddajná paruka se mu ve spánku svezla na stranu a knír se mu na jedné straně už odlepoval. V paruce a s knírem vypadal jako ten slavný hollywoodský herec Omar Sharif - Egyptan arabského původu, co hrál šejka v *Lawrenci z Arábie*, nebo desperáta Colorada v *Mackennovu zlatu*. Když se nalíčil a vhodně oblékl, vypadal skoro jako on. Kdyby byl o čtvrt století mladší, shodil dvacet kilo, zašel párkrát do solárka a maskérsky ještě trochu vylepšil obočí, mohl by hrát v těch filmech místo něj. Sundal si paruku i knírek a věci odložil na pračku. Naklonil se nad umyvadlo, opláchl se studenou vodou a znovu pohlédl do zrcadla. Rozchrstnuté kapky vody mu stékaly po obličeji. Celý zčervenel. A když se potom oholil, na bradě a na krku mu naskákaly nabobtnalé rudé skvrny. Vypadal teď úplně jinak. Najednou měl šiřatou neforemnou hlavu, vrásky, byl plešatý, tlustý a starý.

Později při čistění zubů se mu přeci jen zvedla nálada. Večer se povedl na výbornou, neměl nač si stěžovat. Možná se povedl až moc, napadlo ho. Možná, že to byl zatím ten nejlepší večer ze všech, přinejmenším od té doby, co se jejich dospělé děti odstěhovaly z domu. Zapochoyboval, jestli mu všechny ty převleky a hrátky, všechny ty masky a improvizální komediantské výkony, kdy se ze sebe pokaždé snažil vyždímat to nejlepší, nejsou nakonec na škodu. Přemýšlel, jestli tím

vlastně nezrazuje sám sebe. Vždycky když dohrál aktuální roli a stal se sám sebou, připadal si děsně obyčejný. Snažil se. Oba se snažili, i ona, o tom nepochyboval. Nepochyboval ani o tom, že ji to baví. A koneckonců nedělali to jen tak pro nic za nic. *Manželství musí neustále bojovat proti zvyku, proti tomu draku, který všechno spolkně*, vzpomněl si na Balzaca, na jeden z mnoha vybraných citátů, které se během posledního měsíce kvůli včerejšímu večeru naučil nazpaměť.

Když se vrátil do ložnice, byla už vzhůru. Ležela v posteli, a jakmile vešel, usmála se. Lehl si na bok k ní a políbili se.

„Bylo to moc hezký,“ řekla mazlivě.

„Jsem rád, že se ti to líbilo,“ odpověděl a hřebety prstů ji pohladil po tváři. Měla suchou pleť i rty, když chtěla promluvit, chvíli trvalo, než se od sebe odlepily.

„Už se těším na příště,“ řekla. „Co kdybychom si zajeli na víkend někam dál – do hor, nebo k moři, co myslíš?“

Moc se mu nechtělo, ale přikývl.

„Uvidíme.“

S heknutím vstal, otevřel okno a podíval se ven. Svěží ranní slunce svítilo na viladomy, zbrusu nové a jeden jako druhý, na lesklou asfaltovou silnici, zaparkovaná auta. Za obcí byla pole, rybník s věncem topolů, benzínka a vzdáleně zaspletí rušných silničních tahů hrabavě žáků pražského sídliště, která se vinula na horizontu jako bílý tlustý had. Stál u okna a slyšel, jak za ním jeho žena vstala z postele a bosa odcupitala do kuchyně postavit na kafe. *Čas letí, slunce stoupá po obloze a stíny se dlouží – jen ať si jdou, ať jdou, vždyť láska je nade vším*, vybavil se mu v tu chvíli nápis na slunečních hodinách jednoho starého vodního mlýna, který nedávno zahlédl na fotce v knížce sebraných citátů o lásce.

Littera scripta manet / Jan Pecka / 20 let

Student České zemědělské univerzity v Praze, dědic rodinné farmy v kopcích poblíž Orlické přehrady. Žije na místě svých předků, na Peckově, kde rod Pecků přebývá bezmála 500 let (doloženo rodokmenem). Příběhy ho fascinují již od dětství, především fantasy a středověk. Za svůj největší literární úspěch považuje „knihu“, kterou se mu podařilo napsat ve svých 17 letech, a která navždy zůstane skryta před světem.

Jáchym miloval svojí práci.

Co ovšem nesnášel, byla vznášedla. Zvláště když v nich létal ve výšce několika desítek pater nad zemí po městě, jehož název se neodvažoval vyslovit. Koneckonců byl rád, že taxikář uměl alespoň pár slovíček z jeho rodného jazyka a uvolil se poskytnout mu své služby. Tu jejich hatmatilku se Jáchym rozhodně učit nechystal. A ani ji umět nepotřeboval. Vlastně mu přišla naprosto zbytečná a vše komplikující.

„Budete, stoupat, pan,“ otočil se na něj taxikář.

„Myslíte vystupovat, že? Ano, budova Meziplanetárního letiště K-rvha'ss'té,“ Jáchymův obličej se zkřivil do podivného úšklebku.

Taxikář ho probodl zlostným pohledem. „Neumět mluvit!“

„Radši se dívejte na cestu, proboha!“

Vznášedlo zakličkovalo mezi protijedoucími vozidly, kleslo o tři pruhy dolů, prudce se naklopilo doleva a jen o vlásek minulo obrovský billboard, ze kterého se na nešťastného Jáchyma usmívala zrzavá vyprsená kráska poukazující na nesporného výhody jakéhosi neznámého druhu ovoce, který se nejvíce se všeho podobal pozemským banánům.

„Padat, z mého dr'ha, pan,“ vyštěkl taxikář poté, co jeho vznášedlo bezpečně dosedlo na betonový povrch obrovského parkoviště před vstupní halou.

Jáchyma nemusel dvakrát pobízet. S nedořečenou nadávkou se vypotácel na pevnou zem a slabý třes v kolenou mu nedovolil popojít víc jak pár kroků.

„Vzchop se, brácho,“ zamumlal si pro sebe poté, co se zářivě žluté a ve třech vycházejících sluncích lesknoucí se vozítko odebralo na další nekonečnou pouť. „Tu nejhorší část máš za sebou.“

Parkoviště se rozprostíralo na zhruba kilometru čtverečním a protančit mezi vznášedly různých velikostí, barev a tvarů zabralo Jáchymovi dobrých deset minut, během kterých si trpce vyčítal volbu svého oděvu. Nylonová kombinéza se totiž ani zdaleka neblížila ideálnímu oblečení pro začínající den v metropoli, která si za svůj domov zvolila jednu z nejteplejších planet galaxie. Otřel si pot z čela a umínil si vyřídít vše co nejrychleji.

Ani nevěděl, kdy prošel hlavním terminálem. Proudící dav jej naprosto nezištně uvedl do nitra obřího mraveniště. Tuhle pasáž si pročetl snad tisíckrát, věděl, že na cedule s podivnými klikyháky se spolehnout nemůže a obtěžování kolemjdoucích by znamenalo víc problémů než užitku. Zamířil tedy přímo k eskalátorům uprostřed haly a vyvezl se do druhého patra. Prošel kolem nápojových automatů, několika obchodů se suvenýry a po dalších eskalátorech vzhůru. Najít toalety už takový problém nebyl. Jáchym si sedl na lavičku, zbývalo jen počkat.

Zkontroloval hodinky. 8:33.

Konečně vyšli ven. Jako první Edward Kernel, zvaný Měsíční princ. Táhl za ruku ženu, zrzavé vlasy, napůl odhalená ňadra nadstandartní velikosti, boky jen stěží držené upnutými kalhotami. Žena z billboardu, pomyslel si Jáchym.

Umožnil jim ještě poslední polibek. Pak se rozhodl jednat. Odstrčil Měsíčního prince stranou, zrzku přimáčkl ke zdi a z kapsy vytáhl tlustý černý fix. Žena vyděšeně vyjekla.

„V tomhle příběhu pro tebe není místo, krasotinko. Cenzura je cenzura, neměj mi to za zlé.“

Tlustým černým fixem jí na hrud' namaloval tlusté černé X.

Jáchym zaklapl knihu a spokojeně se usmál. Seděl ve vysokém koženém křesle a propocená nylonová kombinéza se mu lepila na stehna. Jeho kancelář vyplňoval především masivní dubový stůl, kolem kterého na spoustě věšáků a stojanů pospávaly všemožné druhy oblečení. Od kimon, přes středověká brnění až po luxusní obleky.

Ozvalo se zaklepání. „Pane redaktore, nesu vám další knihu. Prý to spěchá.“

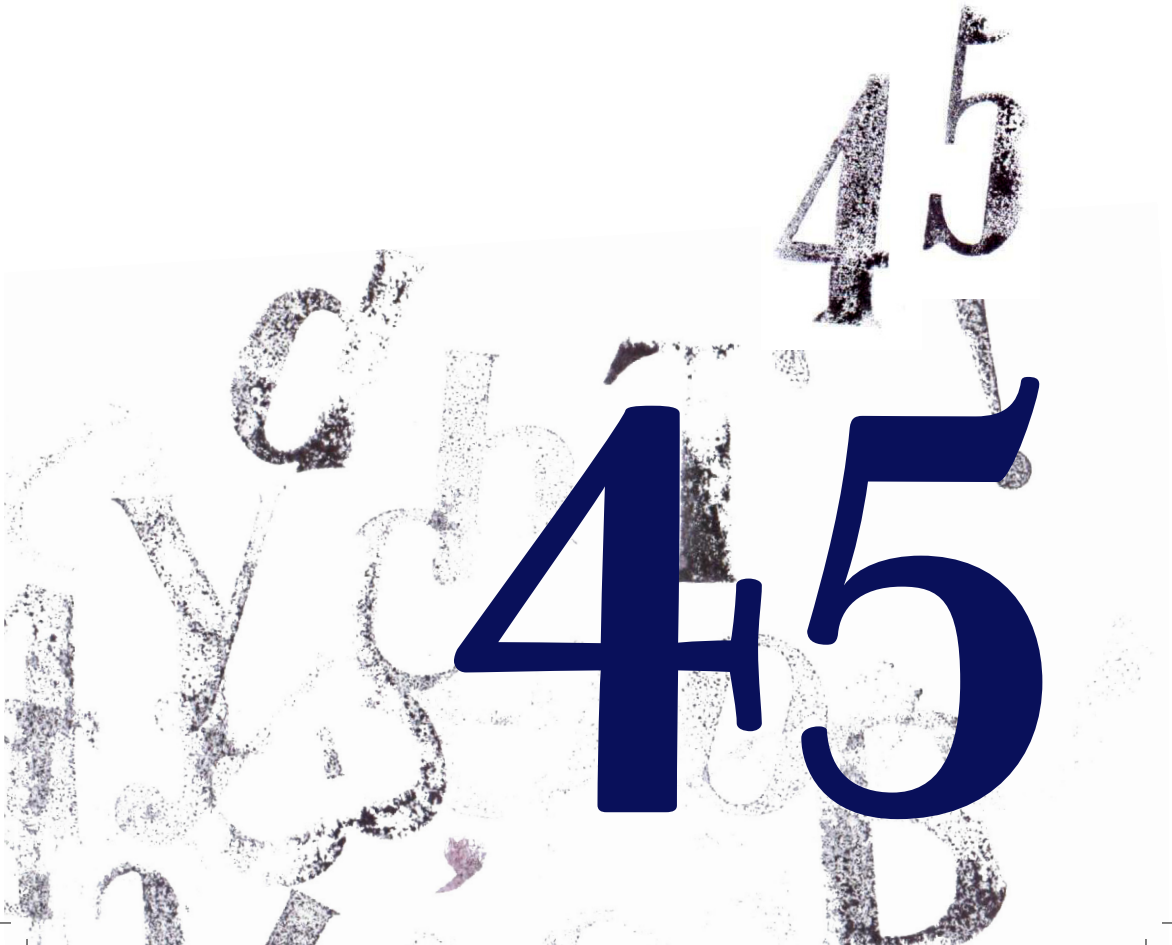
Jáchym vycenil na slečnu své zářivě bílé zuby. „Výborně.“

Miloval svojí práci.

Pan Zajíc a ztracená Júlíe / Hana Rubická / 20 let

Idealistka každým coulem.

45

Júlie seděla před zrcadlem a upravovala si roztomilé žluté šatičky a mašle, kterými jí maminka ozdobila její dva řídké culíčky. Nebyla vůbec spokojená s jejich modrou barvou, která připomínala nebe, protože ona si přála červené. A ani vlásky neměla tak kučeravé jako ta holčička z časopisu. Vzdala tedy už upravování svého zevnějšku, zašklebila se do zrcadla a rychle cupitala do kuchyně pro odpolední svačinku, kterou již měla nachystanou.

Políčko s potravou jí začalo už červeně blikat, a tak si rychle vzala žlutou limonádu s brčkem i svoji nejoblíbenější obloženou housku se šunkou a paprikou a šla ven. Bylo nádherně. Slunce pražilo, na nebi nebyl ani mrak. Júlie se chystala usadit na lavičku pod třešní, ale jelikož dostat se na ni byl pro ni manévr ještě obtížný, raději si předem svačinu položila na lavičku. Když se vyškrábala nahoru, začala střídavě srkat brčkem ze skleněné láhve a ukusovat housku a její lehce odulé nožičky v krásných bílých sandálkách se houpaly sem a tam.

Júlie přemýšlela, kam dala Pana Zajíce, kterého od večera neviděla. Pravděpodobně jí ho tatínek zase uklidnil do staré zašlého vrakoviště pro knihy jako vřdycky, protože nevěděl, že s ním Júlie kamarádí. Anebo možná zůstal na stole v jejím pokoji a ona si ho ráno nevšimla. Rozhodně se tam půjde podívat, usmyslela si.

Ale zatím srkala brčkem poslední doušky z orosené lahve limonády, když uslyšela, že ji maminka volá. Než se ovšem stihla zvednout a přijít, byla už maminka u ní.

„Snědla jsi všechno, srdíčko?“ zeptala se vlídně.

„Ne,“ řekla a ukázala poslední kousek housky, co držela v malé ruce.

Maminka se zatvářila ustaraně. „Ukaž mi ručičku,“ řekla.

Júlie natáhla levou ruku, aby jí ukázala téměř plné zelené políčko u obrázku mrkve.

Maminka se spokojeně usmála, vzala zbytek nedojedené housky, pohladila své holčičce symbolicky jeden culíček a pro jistotu ještě dodala: „Večer půjdeš brzy spát.“ Pak se podívala na své předloktí, které měla Júlie moc ráda, i když dříve měla raději to pravé, s vlaštovkami, a prohlásila, že musí na záchod.

Júlie byla zase sama a zase se těšila, až bude velká jako maminka, aby si mohla oba Humeграфy na obou rukou také tak hezky vyzdobit vytetovanými květinami a ptáčky, a vyměnit barvy, které zobrazují procenta biologických potřeb a mozkových procesů.

Zatím ale čekala, až jí bude za deset dní šest a až jí nainstalují do pravé ruky Humeграф s mozkovými procesy a ona konečně nastoupí do školy. A pak už nebude muset mít u všech políček na levém předloktí obrázky - lahvičku, mrkev, nočník a postýlku a bude tam mít napsáno slovy - pití, jídlo, močový měchýř a spánek. Prostě bude už skoro jako dospěláci, a to ji moc těšilo.

Když zase zůstala na dvorku sama, rozhodla se najít Pana Zajíce. Samotnou ji to totiž venku nebavilo. Mnoho se kvůli své samotě natrápila, v okolí totiž nebyly skoro žádné děti, jen pár protivných kluků, a sourozence také neměla.

Rodiče jí mnohokrát vysvětlovali, že další dítě už mít nesmí, že ona sama už je malý zázrak, protože dostat povolení na miminko nebylo vůbec jednoduché. Na světě už je jednoduše lidí moc.

Júlii to nepřipadalo spravedlivé, protože babička má tři sestry a i v televizi slyšela, že existují celé rodiny, kde má někdo i pět sourozenců. Jenomže Júlie netušila, že se zákony za poslední roky výrazně změnily a kolonie takzvaných Domorodců odmítají instalaci Humegrafů do kůže i aktivaci čipu na zátylek a žijí mimo společnost na farmách okolo čipových hranic.

Júlie našla Pana Zajíce ve svém pokoji, přesně jak předpokládala. Vzala užmoulanou hračku a běžela zase ven. Asi hodinu si hrála s Panem Zajícem v zahradě, vysvětlovala mu, co se bude dít ve škole, přesně jak jí to popisoval tatínek, a pak se rozhodla, že půjde k potoku. Mohla tam už chodit sama, jen se nesměla koupat.

Vzala si s sebou hebkou deku, aby se mohli s Panem Zajícem posadit na trávu, ale ještě než vyrazili, tak si došla na záchod, protože políčko jí už svítilo oranžově.

Vzpomněla si, jak jí babička vyprávěla o chodu celého světa předtím, než jim zavedly Humegrafy, kdy všichni chodili na záchod, když cítili, že se jim chce. Júlii vůbec nešlo do hlavy, jak to mohli ti lidé dřív poznat. Představovala si, jak se třeba někdo počůral ve škole nebo v obchodě, protože zapomněl, že si má hlídat čůrání, a taky tu ostudu, kterou potom musel mít. Vždycky, když jí babička nebo dědeček vyprávěli o svém mládí, byla ráda, že Humegraf i čip má a nemusí číhat nebo čekat na nějaký pocit.

Blížili se s Panem Zajícem k potoku a Júlie už z dálky viděla, že u něj nebudou sami. Petr a Martin ze sousedství se tam honili a strašně u toho pištěli. Byli stejně staří jako Júlie, ale ona je nemohla vystát, připadali jí hloupí.

Přesto si nechtěla nechat svůj výlet s Panem Zajícem zkazit, a tak došla k potoku, suše oba chlapce pozdravila a rozprostřela deku na trávu prosetou oblázky.

Kluci rozdovádění horkým sluncem a vzájemným pošuchováním si z Júlie začali utahovat, protože zaujatě mluvila na Pana Zajíce.

Júlie seděla nehnutě a jen ujišťovala zaječí ucho, že ona ho má ráda a jich dvou si nemá vůbec všimnout.

Kluci ještě chvíli s posměšky kroužili kolem Júlie, ale pak Petr, rozzlobený její chladností, Pana Zajíce zvedl z deky a hodil do potoka.

Júlie se prudce vymrštila a začala křičet a rozběhla se k potoku.

Pan Zajíc, který měl nemilosrdnou rychlostí plout po hladině do vedlejší vesnice, se zasekl na protějším břehu o pár větviček. Proto se Júlíe rozhodla, že poplave za ním. Zapomněla ve vteřině na všechny příkazy a zákazy rodičů i prarodičů a dokonce i vypnout Humegraf. Nemohla nechat Pana Zajíce samotného.

Chlapci naproti tomu raději utekli, báli se, že by mohl někdo přijít a vyhubovat jim.

Júlíe vlezla do studeného potoka a v levé ruce jí cuklo. Neměla čas ruku vynořit, proud jí táhl a ona měla co dělat, aby se udržela na nožičkách. Potok naštěstí nebyl moc široký a vůbec ne hluboký, takže na druhý břeh přešla bez úhony a nakonec měla pana Zajíce pevně v ruce.

Vyškrábala se na břeh, z nosu jí kapala voda, stejně jako z šatiček, a v botičkách jí čvachtalo. Rozhodla se proto dojít k mostu, který byl pár minut od místa, kde stála zmáčená jako vodník, aby se nemusela brodit zpátky.

Vítězoslavně vyždímala Pana Zajíce a nesla ho v dlaních.

Když se chtěla podívat, kolik je hodin, zjistila, že jí Humegraf zkratoval. Najednou neměla na ruce nic, jenom bledou kůži, na které neviděla žádné hodnoty. Připadalo jí to vtipné, takové ruce viděla jen ve starých filmech a na starých fotografiích, nemohla se na ně vynadávat a chtěla se u toho.

Po chvíli se zarazila a zamrazilo ji v zádech. Podívala se na svůj kotník a nebyl tam. Raději zkontrolovala i ten druhý, i když věděla, že na něm nic být nemá, ale také neviděla nic. Ztratila přenosný čip, který jí měli odebrat a instalovat do zátylku společně se zapojením pravého Humegrafu. Ztratila ho už jednou na výletě, ale to byla s rodiči a ti ji pak odvezli na stanici.

Teď byla sama. Nikdo nevěděl, kde je a ona nevěděla, co dělat se svým tělem. Nechtěla se počůrat ani umřít žízni. Dostala strach, a tak připadala do kroku.

Skoro běžela. A najednou si připadala jako v pohádce, kterou jí četla maminka před spaním. Připadala si jako princezna, která utekla z domova, aby našla prince svých snů. Zapomněla na strach.

Najednou ucítila jemnou křeč v břiše. Takovou malou a nenapadnou. Ne jako když byla nemocná, ale nepřipadala jí úplně neznámá. Zastavila se, aby se mohla více soustředit. Na mysl se jí najednou prodrala ta houska, co měla k svačině, ale nechápala proč.

Raději tedy pokračovala v cestě, chtěla si dál představovat, že jde najít prince, i přesto, že se jí houska stále drala na mysl. Pak se k ní připadal i špenát, co měli včera k večeři. Júlíe byla zmatená. Na jídlo myslet nechtěla, chtěla být princezna.

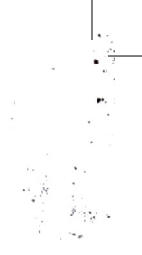
Už došla k mostu a pomalu ho přecházela. Kuře ze střeďečního oběda měla pořád v hlavě, ale Júlíe s blížícím se domovem se snažila myslet jen

na to, jak mamince vysvětlí, že se Pan Zajíc topil. Věděla, že to nebude lehké.

Konečně ale už došla k plotu, u kterého stála maminka.

„Júlie!“ vykřikla. „Kde jsi byla a proč jsi mokrá?!“

Júlie se usmála. „Maminko, já mám hlad!“

Ten brzký čtvrtěční oběd / Vincent B. / 42 let

Vincent / 42 let / nyní v Plzni / grafik, designer / studuji uměleckou knižní vazbu, restaurování knih a marbling - mramorování papíru.

Narodil jsem v hornickém městě - Sokolově. Mé dětství formovala industriální krajina, velkostroje, inverze a karbid, s kterým jsem si hrál s klukama za barákem. Tato zvláštní krajina ve mě zanechala vzpomínky na šed' / bylo to hodně šedé místo /, průměrnost / bylo to hodně průměrné místo / nudu / nic nudnějšího jsem už pak nikdy nezažil / a zároveň vlastnost objevovat to hezké i tam, kde by to člověk nečekal. Koukat na svět jinak, jinýma očima. Život v takovém městě byl drsný a naučil mě se rozhodovat přímo, možná někdy až černobíle. Ale to je to, co mě baví a posouvá dál. Mám rád, když se věci označují pravými jmény.

Věnováno jedné ženě, múze a jednomu prchavému okamžiku.

Nebylo to jednoduché být vedle ní a přestat snít. Její šarm procházel snad každým kouskem ulice, kavárny a prostřeného stolu té malé španělské restaurace, kde jsme seděli.

Dáš si víno?, zeptal jsem se a pohlédl na její ústa. Chtěl jsem vidět krůpěje té červené barvy na jejích rtech, moc jsem si to přál.

Usmála se na mě lehce, s jiskřením v očích a rty zvedlými do mírného úsměvu.

Neblázni, nemůžu, mám ještě dnes tu přehlídku a po decce bych byla úplně opilá.

To se mi na ni líbilo. Nepotřebovala alkohol ke svému životu, nepotřebovala drogy, kromě občasného uvolnění se trávou. Stačil jí svět kolem ní, oblaka, lidi, odlesky světla, mihotající se listí vnořené do sluneční záře, pohyb trávy za větru a drobné úsměvy od jejího okolí, na které tak čekala.

Byla omámená snad i vzduchem, pod šaty měla kombiné – která žena ho dnes ještě nosí – a byla sexy. Tak strašně něžně, krásně sexy.

Hleděla do jídelního lístku, přemýšlela nad jídlem, co si dá, chtěla udělat dojem a jako každá žena na schůzce s mužem, nechtěla k obědu nic velkého. Za ní se kupila oblaka nad střechou muzea, foukal váněk, který si hrál se starými novinami a s jedním pramenem jejích pečlivě upravených vlasů.

Ten pramen vlasů se snažil odpoutat od ostatních, uvolnit se a letět, jako její myšlenky, jako pocit a touha, kterou ve mně vyvolává a která se teď každou minutou mé přítomnosti odrážela k ní...

Dej si ten králičí hřbet na víně. Pohlédla na mě zkoumavě? Opravdu? Nebude toho moc?

Ne, neboj, králík toho přeci na zádech mnoho nemá... Nebo snad ano, pomyslel jsem si.

Mezitím přišla drobná příjemná servírka, objednal jsem nám vodu a sobě decku Chably, mám ho rád.

Přemýšlel jsem nad jídelním lístkem, ale mnohem víc mne zajímalo, co jí vlastně řeknu, jak s ní budu mluvit a jestli to vydržím, dívat se jí do očí...

Mám chuť na ty těstoviny, domácí, plněné, hm... To hm... zaznělo jako óm, jako zvuk tibetské mísy. Měla nádherný hlas, sytý, hluboký tembr, alt? Tak se tomu říká?

Bavilo mne ho poslouchat, mluvila tlumeně, ale ne nepříjemně tlumeně, spíš jako kdyby její hlas vycházel z duše, ne z hlasivek.

Tak to rozhodni, řekla. Dobře, dáme si králíka a jako předkrm houbový krém. Asi jí potěšil můj rychlý výběr, to, že jsem nezaváhal, to, že jsem tuto drobnou situaci tak rychle vyřešil. Ženy jsou takové, dávají vám

stále mnoho nenápadných úkolů, zkoušek, modelových situací. Podle mne to mají ukryté někde hluboko v sobě, určitě to bude souviset s nějakými původními, hluboce zakořeněnými pudy, pudy, které ženě prozradí, jak je muž schopný se v životě rozhodovat a uspět. Přišla ta příjemná servírka, s respektem, aniž by narušila soukromí této naší intimní chvíle uprostřed celého města, naservírovala víno a vodu. Objednal jsem oběd a koukal na Ni. Vítr se stále snažil přepnat ten jeden vzdorovitý pramen jejích vlasů. Miluji, jak si elegantním pohybem svých dlouhých štíhlých prstů ten divoký pramen upravuje. Začali jsme si povídat, ta slova plynula tak přirozeně, uvolněně a to i přes to, že jsme se bavili o jejím tak rozsypávacím se vztahu. Působila klidně a vyrovnaně, nad hlavou se jí stále kupily bílé mraky a já se snažil zachytit ty drobné nuance jejího hlasu. Hovor plynul dál s lehkostí, uvolněním a přesto s dávkou vzrušení, napětí, které bylo jen lehce znatelné, a skupina dobře se bavící společnosti u vedlejšího stolu si ho nemohla všimnout.

Věděli jsme to jen my dva. Bylo to ve vzduchu, bylo to všude kolem nás, byla to neviditelná aura...

Polévka byla úžasná, řekla klidně. Naštěstí si k jídlu sundala své elegantní brýle, takže jsem jí teď viděl do očí.

Snažil jsem se zachytit ten pohled, ale uhýbala, věděla proč...

Ano byla dobrá, mám to tu rád.

Napil jsem se vína a podal jí sklenici, napiješ se trochu? Natáhla štíhlou ruku, lehce přikývla hlavou, naklonila se malinko napravo a zlehka se napila.

Kdyby to šlo, odnesl bych si tu sklenici s sebou do práce, dal bych ji pod skleněný poklop a jednou za měsíc se na ni podíval, nasál chuť zaschlého vína a snad i trochu její vůně.

Jsem blázen, před pár měsíci si u mne dala kávu a já pak měsíc z toho hrnku pil kávu také, aniž bych ho kdy myl.

Hmmm, zase to hmmm, lahodné víno. Kapička jí zůstala na rtu a asi nevědomky ji osušila ukazováčkem pravé ruky.

Chvilku jsme mlčeli, koukali kolem sebe, za zády jí přejela tramvaj a servírka donesla králičí hřbet.

Jeee, to vypadá dobře, řekla... Naše ruce se málem srazily nad talířkem se stříbrnými příbory. Od vidličky vyskočila jiskra odlesku a já rychle ucukl rukou. Báł jsem se toho doteku a přesto bych za něj dal nevím co. Ale také nevím, co by se mnou udělal, myslím, že by to bylo jako rána elektrickým proudem dotknout se její elegantní ruky...

A ty brambůrky, koukala chvilku na talíř plný voňavé omáčky, malinkou

chvilku, snad střípek vteřiny... Jako by vybírala ten nejhezčí kousek králíčího masa, aby zážitek z prvního sousta byl co nejdokonalejší.

Jednoduše a pevně napíchla vybraný kousek a nesla ho k ústům. Přišlo mi to jako nekonečný a zpomalený záběr němého filmu. Rachot další projíždějící tramvaje jsem nevnímал, hlasitý smích od vedlejšího stolu také ne. Sledoval jsem ten kousek dušeného masa, až si ho vloží do úst. Naštěstí, stále malinko předkloněna, sledovala ten lahodný pokrm a nevšímala si mého „nenápadného“ pozorování jejího počínání.

Nabrala štouchané brambory, napíchla k nim kousek čekanky a já se na tu běžnou, tak všední činnost koukal jako na vzácný okamžik. Okamžik, kdy starý mistr vyrábí vzácnou knihu, mazlí se s kůží jejího hřbetu, pečlivě a s láskou vytváří malé umělecké dílo...

Byl to stejný okamžik, jako kdybych Honzu pozoroval při práci, se zaujetím, zvědavostí a velkou chutí pohladit jeho staré ruce...

Snědla pár soust, zapila jídlo douškem vody, v které se odráželo celé nebe, a pronesla: byl to dobrý nápad dát si králíka.

MLčel jsem snad jen zlomek sekundy, který však stačil vytvořit chvilku čekání.

Mám samé dobré nápady, odvětil jsem a koukl jsem jí do očí.

Oba jsme věděli, co tím myslím. To, že se jí dvořím, nadbíhám jí, trápím jí, i když vím, že má trápení dost. Hlavou mi probleskl text smsky, kterou jsem ji asi před měsícem napsal. Měla asi 300 slov a celá byla jen o ní a pro ni, bylo to vyznání, žalm ze žalu, noční zpráva, která se nemá psát a nemá posílat a rozhodně ne v jednu hodinu ráno.

Dodnes si pamatuji, co mi na to napsala: ty mi dáváš, nevím co napsat, ach jo... Já jí odepsal: ahoj, není třeba nic psát, chtěl jsem ti jen prostě napsat něco hezkého... Ode mne jen pro tebe. Ale vím, že zlobím, jsem zlobivý kluk. Ty smsky...

To máš, řekla s úsměvem, jen by je to chtělo občas přibrzdit...

To nemůžu, nejde to.

Naše oči se střetly krátkým pohledem. Teď už vím, že to ví, a asi by i chtěla opětovat, dát.

Příbory se opět dotkly talíře a já se zoufalstvím, které jsem na sobě nenechal znát, sledoval, jak ubíhají drahocenné minuty z jen jedné jediné hodiny, kterou jsme pro sebe po dlouhé době měli.

Ani jsem necítil chuť jídla, víno jako by samo proteklo ústy, nechal jsem ještě trošku pro ni...

Dál jsme si povídali, koukali na sebe a báli se narazit, otevřít dveře, které se špatně zavírají...

V nenápadném okamžiku jsem ji vyfotil a tu fotku pak upravil. Hledal jsem dlouho styl toho, jak bude ta úprava vypadat. A pak mě to došlo...

Bude černobílá.

Teprve v černobílém provedení se ukázala skrytá atmosféra toho brzkého čtvrtěčního oběda.

Zaplatil jsem, dal jí kávový bonbon, který jsem k účtu dostal a tiramisu, jenž bylo součástí odpoledního menu a které jsme nemohli sníst – myslím, že proto, abychom neznescvětili okamžik té jedné hodiny v našem životě přejedením se zákuskem.

Zvedli jsme se ze židle a já přemýšlel, zda jí doprovodím ten kousek do kadeřnictví, kde bude za chvíli připravovat přehlídku účesů. Kadeřnictví, kde jsem se byl v pondělí ostříhat a kde jsem na pultu jejího zrcadla našel rozvinutou drobnou růži, kterou jsem jí nechal asi před týdnem brzy ráno – v krabičce s třešňovým koláčem – na zrcátku jejího auta.

V kadeřnictví, kde když mne stříhala, snad nevědomky mi dýchla do vlasů, bylo to jako polibek.

Prekvapilo mne, že je ta růže ještě živá a tak krásně drží... Nechtěl jsem se ptát, zda je to ta ode mne... Řekla mi to nakonec sama. A stále drží? Opáčil jsem otázkou, jejíž odpověď byla zřejmá... Ano, řekla. Jde vidět ta hodnota, odpověděl jsem trochu pitomě... Malinko jsem jí tím uvedl do rozpaků... Ano to je.

Šli jsme dlážděnou ulicí, sledovali jsme linie tramvajových kolejí a přál si, aby ty koleje byly nekonečné, nekonečné i s tou ulicí plnou oprýskaných výkladních skříní, reklamních tabulí, lidí, zaparkovaných aut a slunečního jasu, z kterého bolely oči.

Povídal jsem cosi a poslouchal hlubokou melodii jejího hlasu. Škoda, že jsem jí ve středu, na koncertě sboru, kde zpívala, díky špatnému ozvučení neslyšel. Ale stačilo se i dívat.

Došli jsme ke kadeřnictví, chvíli povídali před vchodem a prošli podloubím domu. Přišla ta chvíle, kdy se musíme loučit, dám jí vždy dva polibky na každou tvář jeden, vdechuji při tom její vůni, snažím se ji na vždy zapamatovat. Chytím jí tedy pevně za pas jednou rukou, políbím, pohladím ji po rameni.

I v tom letmém pohlazení cítím její křehkost.

Nejraději bych ji pohladil po tváři, po vlasech, po zádech...

Jako kdysi.

Pohladím tedy její rameno, cítím tu křehkost, která z ní vyzařuje, křehkost jejího štíhlého těla...

Otočím se na podpatku, při tom řeknu ahoj a odcházím, jdu městem, které skoro nevnímám a uskakují před kolem, které jede proti mně.

V práci sednu k počítači, koukám do blikajících pixelů mého monitoru a ještě dlouho se nejsem schopen soustředit na práci.

Jedna z nejkrásnějších hodin mého života.

Touha / Kristýna Tesková / 17 let

Čtenář a milovník fantasy, zejména Tolkiena, tělem i duší. Píše humorně a s nadhledem, ovšem ne každý je schopen její povídky psychicky unést.

Každý člověk má v sobě zakořeněnou jakousi Touhu. Touhu s velkým T, která ho nutí dělat ty nejneředstavitelnější věci jen pro naplnění této Touhy. Někdo má Touhu pečovat o životní prostředí a toto nutkání ho proto nutí jít každý víkend na skládku v Černošicích sbírat vzácné mlže. Někoho omámila Touha stát se slavným cyklistou a každé ráno proto za jakéhokoliv počasí jezdí několik kilometrů na kole. A někdo jiný má kupříkladu celoživotní cíl chovat malé bílé pejsky. U každého je tato Touha jiná, ovšem u všech je stejně nutková a stejně řídí jejich životní kroky. U mě byla tato Touha dosti obyčejná. Někam patřit. Mít svoji partu lidí, kam zapadnu a kteří budou „moji“.

„Takovou partu má ale přece aspoň jednou v životě každý. To ani žádná Touha být nemůže. Proč nám to ten týpek vlastně vykládá?“ řeknete si možná.

Ano, do nějaké party patří každý. Až na mě. Nikdy jsem neměl více než jednoho kamaráda a jakéhokoliv mé pokusy pořídit si další skončily většinou tak, že jsem ztratil i toho jednoho. Ale nebudu předbíhat.

Má Touha někam patřit se projevila už v raném věku v našem pískovištním klubu „To-je-ale-loztomilý-chlapeček a spol.“ Tedy našem je v tomto případě poněkud nadnesený výraz. Lepší by bylo použít slovo jejich. Já i přes velkou snahu neměl čest do této party patřit z toho prostého důvodu, že mi má starostlivá matka stále odmítala ostříhat dlouhé kudrnaté plavé vlásy a ostatní kluci se mi smáli, že vypadám jak holčička. Jako by u dětí v tomhle věku jinak bylo pohlaví jasně rozlišitelné...

Když se přiblížil okamžik mého vstupu do institutu předškolního vzdělávání, rozhodla se drahá máti, že bude přece jen lepší odvést mě k holiči. Dlouhé kudrnaté vlásy mi byly zkráceny na ježka. Moje naivní a ještě veskrze dětské představy, že bych se díky renovované délce svého porostu mohl stát ratolestí oblíbenou a společensky uznávanou, byly rychle korigovány. Ostatní děti, samy veskrze majitelé bujných a dlouhých kadeří, mě považovaly za darebáka s věžeňským účesem, a tedy za osobu příliš podezřelou než aby si s ní kdokoliv hrál.

V šesti letech jsem nastoupil do základní školy. Má Touha, už dosti deprimovaná, se rozhodla po letech utlačování zvednout a vyrazit do protiútku. Ale ani tehdy mi nebylo souzeno své životní předsevzetí naplnit. Již v prvním roce jsem byl kolektivem vyhoštěn, neb jsem postavou připomínal spíše knedlík, než stvoření rodu lidského.

Přihlásil jsem se tedy do spolku „Sdružení obézních dětí“. Z toho jsem byl nemilosrdně vyškrtnut o pár měsíců později, když jsem nečekaně vytáhl o dobrých deset centimetrů, což sice prospělo mé postavě, ale ne už tak mé reputaci ve spolku tlustých dětiček. S nadějí jsem vyhlížel nové kamarády ve třídě, ale tam už jsem byl neodvratně pasován na „Válečka“.

Za pět let svého studia na základní škole jsem pak ve snaze najít kolektiv, do kterého bych mohl zapadnout, postupně vystřídal asi sedm naprosto rozdílných kroužků, šachovým počínaje a hodinami výrazového tance konče. Nemusím dodávat, že všechny mé snahy vyšly vniveč. Šachy se mnou ostatní děti odmítaly hrát, protože jsem je podle jejich názoru vždy zákeřně porazil. A jediný tancující chlapec mezi spoustou tancujících děvčátek si kamarády také těžko hledá.

Následoval nástup na ústav gymnaziální a pokus číslo třináct a půl (to s tím šitím jsem totiž nikdy nemyslel vážně) o vytvoření si jakékoliv party. V tom mi ale zabránil fakt, že jsem byl jediný neobřílený chlapec ze třídy.

Někdy v té době jsem se ze zoufalství přidal k hippiesákům. Víte, jak jsem na začátku říkal, že u malých dětí je pohlaví naprosto nezávislé na délce vlasů a rovněž naprosto nerozlišitelné? Ne jenom u malých dětí. Pro přijetí do spolku hippies bylo nutné, abyste s již stávajícím členem sdružení chodili. Dal jsem se tedy dohromady se zjevením jménem Nox. Až po několika týdnech vytrvalého tulení se na veřejnosti jsem zjistil, že Nox není dlouhovlasá dívka, jak jsem si doteď myslel, ale dlouhovlasý mladík. Ano, mělo mi být divné, že se po nás lidé tak otáčeli... Poté, co se o mně začalo dost vážně zajímat pár dalších členů našeho hippiesáckého spolku jsem musel sám vystoupit. Tehdy jsem byl snad nejoblíbenější ve svém životě. Bohužel jsem to ale nedokázal správně ocenit. V zájmu zachování si psychického, ale hlavně fyzického zdraví, jsem podal demisi a ocitl se opět bez party.

Dalších mých několik pokusů o vstup do některého z místních klubů ztroskotalo na přesvědčení okolí, že jsem zakoukaný do chlapců. V tu dobu jsem už byl na pokraji zoufalství. Z jedné party jsem vystoupil proto, že se zajímám o dívky a do druhé mě nechtějí vzít z přesvědčení, že je to naopak...

Nakonec jsem se rozhodl přidat se k jediné organizaci v našem městě, která toto neřešila. K environmentálnímu sdružení ochránců zvířat. Tam jsem pro tentokrát neskončil díky délce svých vlasů ani své sexuální orientaci, ale díky faktu, že jsem se odmítal stát vegetariánem.

Tehdy jsem poprvé začal vážně uvažovat o tom, že se přebarvím na modro a dám se do spolku Šmoula s.r.o., abych konečně někam absolutně zapadl. Od toho mě odradil můj první zaměstnavatel, který mi, když jsem čerstvě vylezl školu, nabídl docela fajn zaměstnání pojišťovacího agenta. A protože bylo nemožné, abych jezdil za lidmi a nabízel jim produkty ráje pojišťovacího modrý, musel jsem ve své přirozené barvě vytrvat.

Ještě nutno dodat, že toto mé první zaměstnání sice bylo pohodlné a dobře placené, ale přátelé si v něm nezískáte.

Já se ovšem své Touhy vzdát nehodlal. Mé další působení v místních klubech a spolcích ovšem bylo většinou dosti krátké a tragické. Armádě spásy jsem nevyhovoval faktem, že jsem zaměstnaný a nežádám o sociální dávky, do klubu Poseidon jsem nebyl připuštěn kvůli své zálibě ve zlatavém moku a Společnost pro ochranu životního prostředí mě ani nepustila přes práh. V práci mi přidělili služební auto.

Ve svých rovných třiceti letech jsem se šťastně oženil a stal otcem. Ale ani to mi nevyneslo kýžené přátele. Ostatní rodiny nás nechtěly navštěvovat s tím, že mé ženě Slovence nerozumí ani oni ani jejich děti. A přátelé mé ženy, se kterými jsem se mohl stýkat, bydleli všichni dobrých několik set kilometrů daleko.

Tehdy jsem už začal tušit, že je někde velký problém. Ze zoufalství jsem ještě zkusil začít psát články do Českého klubu ateistů, což mi ovšem vyneslo doživotní pohrdání od veškeré křesťanské, muslimské, ale vlastně i jakékoliv jiné náboženské obce v našem městě. Ve výsledku už jsem byl tak neoblíbený, že pro mě bylo v podstatě nemožné zajít do hospody, aniž bych dostal pár pohlavků nebo aspoň zvětralé pivo s malým symbolickým křížkem či hvězdičkou na podtáčku.

Dnes už je mi to jasné. Nejsem prostě stvořen k tomu, abych měl přátele. Vždycky něčím nezapadám. Tak si jen zoufám a pro zatím kojím svou Touhu po čistém přátelství na stránkách Foglarovek. A stále doufám. Jednou třeba i někdo jako já - vystudovaný, zaměstnaný, ženatý a milující otec, který jí maso, má rád pivo a jezdí autem, bude mít šanci zapadnout do kolektivu.

Za všechno může Magda! / Teodor Kravál / 24 let

Teodor je fascinován intertextualitou, pročež chtěl od mládí tvořit komiksy. Setkal se však se zlou múzou a v afektu si zlámal všechny pastelky. Dnes mu nezbývá, než vymýšlet komiksy bez obrázků. Jeho texty jsou čím dál kratší, poněvadž nedokáže udržet chvíli pozornost. Je mu přes dvacet a rád se vrací do města festivalu.

Dnes se mi zdál sen. V tom snu naše paní učitelka zjistila, že jsem si dvě poslední knížky ve čtenářském deníku vymyslel a dost se zlobila. Zavolali si mě dokonce do ředitelny a tam za stolem seděly ty opravdu velké sochy z morového sloupu z náměstí, co mě děsí, protože mi připadá, že mě sledují těma bezduchýma očima, a svými kamennými ústy mi hubovaly. Báł jsem se jich, protože byly o mnoho živější, než ve skutečnosti jsou, a protože jsem je v ředitelně nečekal. Navíc jsem vůbec nerozuměl tomu, co říkají. Potom se ale objevila Klára a jí se líbilo, že si mě pozvali na kobereček a že jsem v průšvihů, a mně se strašně ulevilo a byl jsem rád. Pak jsem se probudil.

Odpoledne mě hlídal děda Dosoudil, co vlastně není můj děda a co nevím, jestli měl někdy babičku. Děda byl doktor docent, ale nyní říká, že je gerontokrat na odpočinku. A vždy když někomu přeje k narozeninám, nezapomene přidat nějakou důležitou lékařskou radu, jako „Hodně zdraví – s těmi sladkostmi opatrně“, nebo „Hlavně zdraví, Aličko, víc se zavodňuj“, čímž všechny otravuje, i když mně se to moc líbí.

Mám ještě babičku z Města, co si může lehat jedině do ustlané postele a i třeba o půlnoci by ji ustlala, než by si do ní lehla, protože jen vandráci a šupáci si lehají do rozdřipaných peřin. Její manžel lomeno můj děda umřel, když jsem byl ještě malý, avšak znám jej dobře z několika fotografií. Byl to hřmotný muž a truhlář, co nosil neustále tužku za uchem, a když se smál, jeden koutek mu šel nahoru a druhý dolů. Pravděpodobně často mrkal. Babička z Města někdy říká, že jsem rozmízaný, i když moc nevím, co tím vlastně myslí. Jestli to ale znamená rozmazlený, tak ať se podívá na mou sestru Leu, která když po něčem zatouží, stačí jí akorát říct, že se jí po tom stýská, a dostane to. „Tatínku, vezmi mě na koníka, mně se po tom stýská... Tatínku, tatínku, kup mi nanuka, mně se po něm stýská...“

Babička z Města u mě má navíc ještě jeden škraloup. Když mě asi před rokem vzala autobusem na výlet do hlavního města, koupila si na tržišti zlevněné béžové pantofle. Ty si pak nesla jen v igelitovém sáčku, protože odmítla zaplatit za větší tašku, což vedlo k následné události, kterou považuji právě za onen významný škraloup na našem vztahu. Vbíhali jsme do stanice metra a nedopatřením jí jeden střevíc vypadl z igelitového sáčku za bezpečnostní pás a odrazil se od dlažby dolů do kolejíště. Nejprve jsem se strašně lekl, že bude babička chtít zastavit celou vlakovou soupravu a mnoho cestujících poté přijde se zpožděním na sjednané schůzky. K mému překvapení mě však babička chytila za ruku a pomalu začala spouštět do kolejíště, abych výhodný nákup zachránil. Začal jsem křičet, ale k babiččinu štěstí jsme se ocitli na málo frekventované

stanici sami, pročež bylo pro můj život bezpečnější snažit se místo křiku střevíc vytáhnout, což se mi naštěstí také podařilo.

Vyprávěl jsem dědovi, jak se mnou babička z Města v sobotu celé odpoledne nemluvila, když jsem se jí zeptal, proč když se Bohu a Ježíši tyká, kněžím se vykává, že tomu nerozumím, a že mi nakonec ani neodpověděla, ale děda jen něco zabručel a následně počal povídat o jakémsi příteli ze studií, u nějž si nemohl vzpomenout, v jakém věku zemřel, a ačkoli si byl jistý pouze tím, že se to stalo v roce sedmdesát pět, urputně se snažil vymyslet, kolik mu asi tak mohlo být. Při tom všem jsem ale nemohl přestat myslet na Kláru a na to, co se mi o ní zdálo a co se pak přihodilo.

Klára Zákeřná je problémová dívka, jež se mnou chodí do třídy, a o níž se říká, že na školním dvoře o velké přestávce vykourila dvě cigarety Palomo, jež odcizila z matčiny kabelky. Vždy, když někdo nakreslí na tabuli sprostý či vulgární obrázek, bývá Klára první podezřelou. A také se většinou ukáže, že je i skutečným viníkem.

Klára je v partě společně s Lanou a Natem a já bych chtěl mezi ně také patřit, jelikož do žádné party, ba dokonce ani tajného spolku, nepatřím. A mohl bych tak být Kláře nablízku. Dnes v úterý ráno jsem se odhodlal a o přestávce zamířil k jejich trojbodovému kroužku s představou, že se Kláru zeptám, jestli by se mnou nešla ve dvojici, až půjdeme po vyučování do jídelny na oběd, což znamená asi desetiminutovou procházku ruku v ruce alejí a přes náměstí. Bylo to ale obrovsky trapné faux pas! Došel jsem ke Kláře, Laně a Natovi. Otočili se na mě, ale já jen koukal do země. Nemohl jsem ze sebe dostat ani krátké slovíčko. Dokonce jsem ani nedokázal zvednout hlavu a pohlédnout jim do očí. Bylo mi trapně. Klára s Natem na sebe po chvíli mrkli, Nat mě vyprostředníčkoval a já mlčky odešel. Přiznám se, že jsem měl na krajíčku. Jsem pro ně nejspíš moc slušný – nekouřím, nekreslím vulgární obrázky, nenadávám a mívám dobré známky. Svojí účast na recitační soutěži se mi sice zatím daří ve třídě tajit, ale musím spoléhat na to, že mě neprozradí Magda Florianová ze čtvrté á, které jsem za její mlčenlivost musel odevzdat téměř polovinu cen za druhé místo v oné soutěži.

16:52:41: 910314123: JSI PAKO

Musela jsem mu napsat. Mrzelo mě to. Mám ho ráda, i když je to uhlazenej chlapeček. Fóta říká, že se mám držet dál od chytřejch lidí, co se promenádují v drahým oblečení. Ale máti mi klade na srdce, abych tátu zas tak moc neposlouchala, že si asi dvacet let myslel,

že na lahvi skotský je napsáno fitness, a pořád jí proto pil. Jenže na tý lahvi není napsáno fitness, ale finest.

17:04:26: NATIK: CO DELAS? NEPUJDES VEN?

Nat mě miluje, ale je to blb – ještě věří na Ježíška, i když říká, že nikdo nemůže být tak pitomej, aby věřil na Ježíška. Nat se navíc líbí Laně a to je moje jediná opravdová kamarádka, tudíž bych Natovu lásku nikdy neopětovala. Opravdu.

17:32:35: BRIN: KDO JSI?

17:34:06: 910314123: KLARA

Máti zase kouří jako vlak a akorát pořád naříká, že je v Levnejch knihách tak narváno v oddělení esoteriky, že se nikdy nedostane k těm nejlepším kusům, a proto mi k posledním narozkám dala jen nejdražší radu do života, jak sama řekla. Buď ráda, že aspoň někam patříš – to je ta rada. Svoje kadeřnictví už tři měsíce předělává na kavárnu, protože tam stejně všichni pořád jen seděli a pili kafe, protože máti umí akorát tak vystříhat někoho na tři milimetry jako fótu a hádat se s ostatníma, jestli je cikánka ze čtvrtiny nebo z celý poloviny.

17:45:15: BRIN: AHOJ KLARO. PROC JSEM PAKO?

17:48:12: CLAIR: NEPUDU, NATE

17:50:37: KLARA: NESEL BYS VEN?

17:52:03: BRIN: ZEPTAM SE DEDY.

17:54:34: BRIN: MUZU DO 19:30.

17:59:40: KLARA: ZA 20 MINUT U ZÁBRADLÍ ZA ŠKOLOU

Jdu na schůzku s Klárou – s Klárou Zákeřnou. Mám toho plnou hlavu. Co se stalo, že mi napsala? Co se bude dít? Budeme tam sami? Co když tam bude Nat? Neměl bych vzít kytku? Nebo bonbony! Vezmu bonbony. Ale děda má jen hašlerky. Co když se budeme líbat? Měl bych si vyčistit zuby. Kolik je vlastně hodin? Stíhám? Co jí vlastně mám říct?

To je asi poprvý, co budu u školy včas. Holubice by měla radost. Brin. Brin. Brin. Brin je vlastně dokonalej. Vypadá dobře. Líbí se mi, že nosí šálu. Je to dospělácký. Je docela chladno. Proč má hašlerky? Jak to že už

tu vlastně je? Možná řeknu ahoj místo čau – je to hezčí.

„Ahoj.“

Sluší jí to.

„Ahoj,“ usměje se.

„Čekals?“

„Ne,“ zavrtí hlavou. „Jak se máš?“

„Ty nejsi pako, Brine. Mrzí mě, že tě Nat dneska vyprostředníčkoval.“

„To je dobrý,“ mávne rukou.

Jak to říct?

„Chtěla bych se s tebou kamarádit a tak, ale nejde to.“

... „Řekni něco.“

„Líbíš se mi.“

„To neříkej,“ zavře oči, aby unikla ze situace.

„Taky bych se s tebou chtěl kamarádit. Nechceš bonbon?“

„Jenže to nejde.“

„Proč ne?“

„Jsme jiný. Já kradu cigarety máti z kabelky a ty chodíš po recitačních soutěžích. Musím být ráda, že aspoň někam patřím, víš?“

„Cože?“

„Nemá to cenu se spolu vídat. Jak by se na mě dívali Nat s Lanou?“

Políbím ho.

„Ale---“

Moje rty.

Její rty.

„To bylo hezký.“

„Tohle nemů---“

Jeho rty.

Naše rty.

„Seš si jistě, že chceš tohle dělat právě se mnou?“

Naše rty.

Naše rty.

Naše rty.

Naše rty.

„Hej!... Hej! Co si myslíš, že děláš?“

„Co?“

Au, můj ret!

„Nate!...“

Brin se sbírá ze země a dívá se na Kláru. Nat si střídavě měří Brina pohledem a tázavě pokukuje po Kláře. Klára se dlouze dívá na Brinu. Brin si sahá prsty na ústa. Teče mu krev. Děda Dosoudil si vzpomene, že příteli bylo třicet sedm let, když zemřel. Nat strčí do Brina a nedovolí mu se zvednout. Klára chytá Nata za rameno. Lee se právě stýská po ráno vyhozeném zubním kartáčku a odmítá použít nový. Pan Zámečnický s paní Zámečnickou usnou na gauči. Brin si odplivne a otírá si rukávem ústa. Magda Florianová pije mangový džus a čte si Machiavelliho Vladaře. Lana stahuje z webu Natovy fotografie z podzimních prázdnin. Nat kopne Brinu do žeber. Brin zaskučí. Babička z Města si stěže postel v béžových pantoflích. Klára odtáhne Nata.

„Nate, díky! Pojď. Vypadnem odtud.“

„Dej si na mě bacha, básníku!“

Vracel jsem se s bolestí hlavy, rozezlenu náladou a anýzovou pachutí mísící se s krví v puse k dědovi přes náměstí a vyprostředníčkoval jsem ty sochy na morovém sloupu, co mi už nepřišly tak strašidelné a byly mi upřímně ukradené. Nejprve jsem se však ujistil, že mě u toho nikdo nevidí. Za všechno může Magda!

Almanach zahrnuje deset nejlepších prací
IX. ročníku Literární soutěže Krajské knihovny Karlovy Vary.
Soutěže se zúčastnilo celkem 32 autorů z celé ČR.

Laskavými partnery soutěže jsou:

**Krajská
knihovna
Karlovy Vary**

Almanach IX. ročníku Literární soutěže
Krajské knihovny Karlovy Vary
Vydal: Krajská knihovna Karlovy Vary
Tisk: Polypress s.r.o., Karlovy Vary
www.polypress.cz
Grafická úprava: Lucie Linhartová
Korektury: Krajská knihovna Karlovy Vary
Náklad: 60 ks
Vydání: první
Doporučená cena: 50 Kč
Karlovy Vary 2016
ISBN 978-80-904631-9-6

2000
A. V. P.
C. M. C. O. h
B. N. B. A. a 7